

1974 சனவரி 21]

இருக்கிறதென்று தெரிந்தால், அதற்காக தனிப் பிரிவு ஏற்படுத்தலாம். இது அடுத்த ஆண்டு கவனிக்கப்படும். கல்லூரிகளைப் பொறுத்த வரையிலும், 21 ஆயிரம் மாணவர்கள் புகுமுக வகுப்பைப் பொறுத்த வரை, தமிழ் எடுத்துப் படிக்கிறார்கள். இது நாளுக்கு நாள் கூடிக்கொண்டு வருகிறது. அந்த அளவிற்கு ஆங்கிலத்திற்கும் தனியாக வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தமிழுக்கும் வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: வினாக்கள்-விடைகள் முடிவுற்றன.

[குறிப்பு.—ஓர் உரையின் தொடக்கத்தில் இடப்பட்டிருக்கும் உட்குறி(*) அவ்வுரை உறுப்பினரால் சரிபார்க்கப்பட்டது என்பதைக் குறிக்கும்.]

2. ஆளுநர் உரையின் மீது விவாதம்—தொடர்ச்சி.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: திரு. செ. முத்துசாமி, திரு. ஜி. வசந்தபாய் ஆகியோர் திருத்தங்களைத் தந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அத்திருத்தங்களை முன்மொழியலாம்.

(பிற்பகல் 4-40)

திரு. செ. முத்துசாமி: தலைவரவர்களே, கீழ்க்கண்ட திருத்தத்தினை நான் முன்மொழிகிறேன்:

“ That the following be added at the end :—

‘but regret to note that no mention has been made—

1. about the grant of selection grade to the Secondary Grade teachers and Higher Grade teachers on the basis of ten years service;

2. about the payment of graduate scale of pay to the graduate teachers irrespective of the class they are teaching;

3. about the payment of medical allowance to the teachers;

4. about the conversion of all Higher Grade teachers as Secondary Grade teachers. ”

THIRU K. S. GANAPATHI: I second it.

THIRU G. VASANTHA PAI: Sir, I beg to move the following amendment to the Motion of Thanks for the Governor's Address :—

“ That the following be added at the end :

[1974 சனவரி 21]

'but regret to note that no mention has been made—

1. to the effect of spiralling rise in prices on the Pensions of Government Servants and the efforts the Government will make to keep them above want;

2. to the growing incidence of crime in the State and efforts the Government will make to increase the Police force with a view to improve the Law and Order situation.' "

THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, I second it.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்: மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, தமிழகத்தில் ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையின் மீது நன்றி தெரிவித்து, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் கொண்டுவந்துள்ள தீர்மானத்தை ஆதரிக்கும் வகையில் என் கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சொல்லுவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

நாட்டின் ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை நிறைவேற்றும் வகையில் அதன் துழைவாயிலில் நிற்கும் நாம், தமிழகத்தில் எந்தெந்தத் திட்டங்களை மேற்கொள்ளுவதன் மூலம் நமது மாநிலம் பொருளாதார வளர்ச்சி பெறும் என்று ஆராய்ந்து அந்தத் திட்டங்கள் எல்லாம் எப்படி அமைய வேண்டும் என்று இந்த அரசு கருதுகிறதோ அதையெல்லாம் உள்ளடக்கி நமது மேதகு ஆளுநர் அவர்கள் தம் உரையில் அவற்றை மிகச் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே பல்வேறு மாநிலங்கள் உணவுப் பிரச்சினையில் சிக்கித் தவிக்கும் நேரத்திலே, அங்கெல்லாம் உள்ள மக்களுடைய அன்றாட உணவுப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியாத நிலைமையில் மாநில அரசுகள் திகைத்துக் கொண்டிருக்கும் நேரத்திலே, நான் பொறுப்போடு பெருமையோடு சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்: நமது மாநிலத்தில் அப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகள் இல்லை என்று. இரண்டு அவைகளுக்கும் உரை நிகழ்த்திய ஆளுநர் அவர்கள் குஜராத் மாநிலத்தில் பிறந்தவர், அவர் இன்றைக்கு தமிழகம் உணவுத் துறையில் தன்னிறைவு பெற்று இருக்கின்றது என்று மனநிறைவோடு குறிப்பிட்டார்கள். கடந்த பதினாறு நாட்களாக குஜராத் மாநிலத்திலே கண்ணீர்ப் புகையும், துப்பாக்கிப் பிரயோகமும் அதன் காரணமாக பலர் உயிரிழப்பதும் ஆன நிலைமைகளையெல்லாம் பத்திரிகையில் பார்த்தோம். நமது மாநிலத்திலுள்ள மக்களின் நிலைக்கு வருந்தும் அவர் நமது மாநிலத்திலே ஆளுநராக இருந்து, இங்கே மக்கள் எவ்வளவு சிறப்பாக வாழ்கின்றார்கள் என்று மனநிறைவோடு உரையாற்றியிருக்கின்றார்கள். இந்த நிலைக்கெல்லாம் மூல காரணம், முக்கிய காரணம் நம்மை ஆளக்கூடிய பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழகத்திற்காக உருவாக்கிய, உருவாக்கித் தந்த

1974 சனவரி 21]

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

பசுமைப் புரட்சிதான். அன்றைக்கு தூரநோக்கோடு, தமிழகம் பசியின் கோரப்பிடியிலிருந்து விடுபடவேண்டும் என்ற உணர்வோடு அவர் பொறுப் பிற்கு வந்த பிறகு உருவாக்கித் தந்த 'பசுமைப் புரட்சி'த் திட்டத்தை, அவர் வழி வந்த நமது இன்றைய முதல்வர் அவர்கள் தீவிரப்படுத்திய தன் காரணமாகத்தான் நமக்கு இன்றைக்கு இந்த நல்வாழ்வு கிடைத்திருக்கின்றது. இதை உறுதிப்படுத்தியாக வேண்டும். இன்றைக்குப் பிற மாநிலங்களுக்கு உணவினை வழங்கிடும் இந்த நிலை தொடர்ந்து நீடிப்பதற்கும், நம்மை நம்பி யுள்ள பிற மாநிலங்களுக்கு இன்னும் ஏராளமான அளவிற்கு உணவினைக் கொடுக்கும் வாய்ப்பினை நீடிப்பதற்கும் நாம் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்பது இதிலே தெளிவாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் இதே நேரத்தில் தமிழகம் உணவு உற்பத்தித் துறையில் எந்த அளவிற்கு சிறந்து முன் நிற்கின்றதோ அந்த அளவிற்கு அதைப் பாராட்டிப் புகழ வேண்டிய மைய அரசு, நமது அரசின் செயல்களுக்காக அதைத் தட்டிக் கொடுக்க வேண்டிய மைய அரசு, தமிழகம் இத்துறையில் இன்னும் வேகமாக முன் னேற்றத்தைக் காணத்தக்க வகையில் அதற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்திட வேண்டிய மைய அரசு, இன்றைக்கு நமது முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக் கட்டையாக, நந்தியாக இருக்கின்றது என்று துணிந்து குற்றம் சாட்டுகிறேன். இப்போது தமிழகத்திலே நல்ல அளவிற்கு மழை பெய்திருக் கின்றது. பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன், இந்த ஆண்டில் இராமநாதபுரத்திலே சிறந்த அளவிற்கு பயிராகியிருக்கின்றது. ஆனால் உரம் தேவைப்படுகிறது. நமது மாநிலத்திற்கு வேண்டிய உரம் போது மான அளவிற்குக் கிடைக்கிறதா என்றால், இல்லை. நமக்கு உரம் மிக அவசிய மாகத் தேவைப்படும் இந்த நேரத்தில்—தூதிரிஷ்டவசமாகச் சொல்ல வேண்டும்—வட இந்தியாவில் பிரதமர் பிறந்த உத்திரப்பிரதேசத்தில், தேர்தல்கள் வர இருக்கின்றன; அதைப்பாட்டி நமக்கு நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய உரம் அனைத்தும் உத்திரப்பிரதேசத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு வருகின்றது. நமது மாநிலத்தில் நல்ல அளவிற்கு மழை பெய்து பயிராகி யிருக்கும் இந்த நேரத்தில், மிக அவசியமாகத் தேவைப்படும் உரம் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதை ஒரு முன்னெச்சரிக்கையாகக் கொண்டு, தூத்துக் குடியிலுள்ள உர உற்பத்தித் தொழிற்சாலைவில் வெகு விரைவில் உற்பத்தித் திறனை அதிகப்படுத்தி, தமிழகத்தின் உணவு உற்பத்திக்கான உரத் தேவைகளை முழு அளவில் பூர்த்தி செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபட்டாக வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

மற்றுமொரு விஷயம்பற்றி ஆளுநர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். தமிழகத்திலே வாய்ப்புள்ள இடங்களிலேயெல்லாம் பெரிய பெரிய அணைகளைக் கட்டியாகிவிட்டது. நீர்ப்பாசன வசதிகளை எங்கெல்லாம் பெருக்க முடியுமோ,

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1974 சனவரி 21]

விஸ்தரிக்க முடியுமோ அங்கெல்லாம் அவற்றை நிறைவேற்றியாகிவிட்டது என்று கூறியிருக்கின்றார்கள். உண்மையிலேயே தமிழகத்தில் உள்ள நீரை எந்த அளவிற்கு மிகச் சிக்கனமாக, ஆனால் அதிக அளவிற்கு பயன் படுத்திக் கொள்ள முடியுமோ, அதையெல்லாம் நாம் மிகச் சிறந்த முறையில் பயன் படுத்தி விட்டோம். இப்போது தென் பாண்டி மண்டலத்திலே வைகைச் சரமைப்புத் திட்டத்தின் மூலம் மேலும் பல்வேறு பகுதிகள் பாசனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்று தெரிகின்றது. ஆனால், அதே நேரத்திலே இந்த மாமன்றத்தின் மூலம் ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நமது கலைஞர் அவர்களுடைய ஆற்றலும் செயல் திறனும் நமக்குப் பயன்படும் இந்த நேரத்திலே அவர்கள் இன்னும் ஒரு நல்ல காரியத்தை கட்டாயம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இருக்கின்றது. நமது அண்டை மாநிலமான கேரள அரசோடு அவர் கொண்டுள்ள நல்ல தொடர்பு காரணமாக அவர் நமக்கு சிறுவாணி நீரைக் கொண்டு வந்தார். அதன் காரணமாக இன்றைக்கு கோவை மக்கள் அவருக்கு பெருமளவில் நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இதுபோன்று இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அதற்கென எந்த நீர்ப்பாசனத் திட்டமும் இல்லை. அதற்கென ஜீவ நதிகள் கிடையாது. ஆனாலும், அந்த மாவட்டம் வளம் பெற நமது மதிப்பிற்குரிய கலைஞர் அவர்கள் கேரள அரசோடு தொடர்பு கொண்டு இன்று மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையிலிருந்து வினாகக் கடலில் விழுகின்ற கேரள நதிநீர் நமக்குப் பயன் தரத்தக்க வகையில் செய்தால் தென்பாண்டிப் பகுதி, குறிப்பாக இராமநாதபுரம் மாவட்டம் நீர்ப் பாசன வசதிகளைப் பெறும் என்பதைப் பணிவன்போடு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இதைத் தவிர வேறு ஒரு உண்மையையும் மேற்கு ஆளுநர் அவர்கள் தமது உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். இன்றைக்குப் பல கண்மாய்கள், குளங்கள், ஊராட்சி மன்றங்களின் பராமரிப்பில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிறு நீர்ப்பாசனம் செம்மையாக நடைபெற வேண்டுமானால், இந்தச் சிறு சிறு கண்மாய்களும் குளங்களும் நல்ல முறையில் கண்காணிக்கப்பட்டாக வேண்டும். ஆனால், இப்போது குறைந்த நிதி ஒதுக்கீடு காரணமாக அந்தச் சிறு நீர்ப் பாசனத் திட்டங்களைப்பற்றி ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் போதிய அளவிற்குக் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. இந்த நிலை மாற்றப்பட வேண்டும். இதற்காகத் தனித் திட்டங்கள் போட்டு,—இந்தச் சிறு நீர்ப் பாசனத் திட்டங்கள் இப்படி ஆயிரக்கணக்கில் ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன—இவற்றையெல்லாம் நல்ல முறையில் கவனிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் காலத்தில் பெய்யும் மழைநீரை முறையாகத் தேக்கிவைத்துப் பாசனத்திற்குப்

1974 சனவரி 21] [திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

பயன்படுத்த முடியும். இப்படிப்பட்ட காரியங்களை நாம் செய்தால், நமது பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் திட்டிய இந்தப் பசுமை புரட்சி மேலும் செழிக்கும், கொழிக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்னும் ஒரு முக்கியமான பிரச்சினை. இப்போது வர இருக்கும் ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தினை உருவாக்கும் நேரத்திலே நமது அரசு பல்வேறு திட்டங்களை அதன் கீழ் செயலாற்ற இருக்கின்றது. இப்போது நண்பர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், தமிழகத்திலே எவ்வளவுதான் சிறப்பான திட்டங்களை நாம் நிறைவேற்றினாலும், சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் ஆழ்ந்துபோய் இருப்பவர்களைக் கைதூக்கிவிடக்கூடிய முறையில், வாய்ப்புகளை உருவாக்கி, பிறப்படுத்தப் பட்ட மக்கள், வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையை இழந்துவிட்ட மக்கள் மீண்டும் நல் வாழ்வினைப் பெற, இழந்துவிட்ட நம்பிக்கையை மீண்டும் பெற பல திட்டங்களைத் திட்டியிருக்கிறோம் என்றார்கள். அதை மறுக்க முடியாது. நமது பெருமதிப்பிற்குரிய கலைஞர் அவர்கள் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதிய 'பராசக்தி' என்ற படத்திலே அன்றைக்கே சொன்னார், 'ஓடினான், ஓடினான், வாழ்க்கையின் ஓரத்திலே ஓடினான்' என்று. அப்படி தொலைப்பட்ட ஏழையைப்பற்றி அன்றிருந்தே அவர் தம் நெஞ்சத்தில் நிறுத்தியிருக்கும் காரணத்தினால், இன்றைக்கு அதை நினைவுகூர்ந்து ஏழை மக்கள், பின் தள்ளப்பட்ட மக்கள் இவர்களுக்கு வேண்டிய திட்டங்களைத் திட்டி மாநில அரசு எந்த அளவிற்கு அவர்களுக்கு நல்வாழ்வுத் திட்டங்களை அளித்திட முடியுமோ, அதை அலமத்துத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அப்படிப்பட்ட மக்களுக்கு நிரந்தரமான வேலை வாய்ப்புத் திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். இதற்காக சமீபகாலமாக மத்திய அரசின் உதவியோடு ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மூலமாக 'க்ராஷ் ப்ரோக்ராம்' என்று சொல்லத்தக்க அளவிற்கு, மனித சக்தியைப் பயன்படுத்தி, கிராமப் புறங்களிலே சிறு சிறு வளர்ச்சித் திட்டங்களெல்லாம் செயலாக்கப்பட்டு வந்தன. அந்தத் திட்டமானது வரும் மார்ச்சு திங்களோடு முடிந்துவிடுகின்றது. இது முடிந்துவிடுமானால், கிராமப் புறங்களிலே வாழ்வின்றி இருக்கும் மக்கள் பல இன்னல்களுக்குள்ளாக நேரும். எனவே இதை நினைவில் கொண்டு, வரும் திட்டத்தில் இதை இணைத்திடும் முறையில் மாநில அரசு மத்திய அரசோடு தொடர்புகொண்டு, இதைச் செயலாற்றினால் கிராமப்புறங்களிலே வாழ்கின்றவர்கள் அண்டையிலுள்ள பெரு நகரங்களுக்குச் சென்று வர்ழலாம் என்ற எண்ணம் இல்லாமல், அந்தப் பகுதியிலேயே தங்கள் உழைப்பைக் கொடுத்து நல்வாழ்வு வாழலாம். எனவே, இதை நினைவு கூர்ந்து இந்தத் திட்டத்தை மேலும் செயல்படுத்த வேண்டும் என்ற இந்த வேண்டுகோளை இந்த மன்றத்தின் முன் வைக்க நான் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். எனக்கு இருக்கிற பெருமையெல்லாம் முகவை மாவட்டம்

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1974 சனவரி 21]

(பிற்பகல் 4-50)

கடந்த 10 ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே பல்வேறு வளர்ச்சித் திட்டங்களை, பல்வேறு புதிய தொழிற்சாலைகளை, நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைப் பெற்றிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் இராமநாதபுரம் மாவட்டம் என்றால் வறட்சி மாவட்டம் என்று கேலியாகப் பேசப்பட்டது. அந்தப் பகுதி மக்கள் அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்படாமல் இருந்தார்கள். இன்றைக்கு முதுகுளத்தூர், அருப்புக் கோட்டை தாலுகாக்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிற நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் மூலம் ஏராளமான நன்மைகள் பெற்றிருக்கிறோம். அப்படி நன்மைகளைப் பெற்றிருக்கிற நாங்கள் நன்றியறிதலை காணிக்கையாகச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இன்னும் அந்தப் பகுதி மக்களுக்குச் சில காரியங்களைச் செய்வதில் அரசு முனைந்து செயல்பட்டு வருகிறது. அப்படிச் செயல்படுகின்ற போது, ஒரு சில திட்டங்களை இந்த அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

அருப்புக்கோட்டை, முதுகுளத்தூர் தாலுகாக்கள் பயன் பெறத் தக்க திட்டங்களில் விருதுமாநதித் திட்டம், தென்னம்பட்டிக் கால்வாய்த் திட்டம் ஆகியவை மிகச் சிறப்பான திட்டங்கள். இன்றைக்கு ஒரு நிலைமை பின்பற்றப் படுகிறது. பொறியாளர்கள், மிகப் பெரிய பொறியாளர்கள் 'யார்ட்டுடிக்' என்று வைத்திருக்கிறார்கள். இத்தனை கோடி ரூபாய் செலவழித்தால், பின்னால் அதில் எவ்வளவு வருமானம், ஆதாயம் இருக்கிறது, செலவிட்ட தொகைக்கு மேல் வருமானம் கிடைக்குமா என்ற புள்ளிவிவரங்களை வைத்திருக்கிறார்கள். அரசுத் திட்டங்கள் தோல்வியுறுவதற்குக் காரணமே, அதிகாரிகள் செத்துப் போன புள்ளி விவரங்களைப் பின்னால் திறுத்தி, சில திட்டங்களுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து விடுவது. விருதுமாநதித் திட்டம் மிகச் சிறப்பான திட்டம். ஆனால், அதனால் உடனடியாகப் பலன் கிடைக்காது என்ற காரணத்தால், அந்தத் திட்டம் கிடப்பில் போடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தை மறு ஆய்வு செய்து நிறைவேற்றினால், இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் நான்கு தாலுகாக்கள் அதனால் மிகப் பயன்பெறும். இந்த நேரத்தில் அதை அரசு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்று மிகப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் ஒவ்வொரு தாலுகாவுக்கு ஒரு நூற்பு ஆலை இருக்கிறது. திருவாடானை, முதுகுளத்தூர் ஆகிய இரண்டு தாலுகாக்களில்தான் நூற்பு ஆலை இல்லை. இந்த இரண்டு தாலுகாக்கள் அந்தப் பகுதியின் மிகப் பின்தங்கிய பகுதி. இதில் முதுகுளத்தூர் தாலுகாவைப்பற்றி இந்த அரசிற்கு மிக நன்கு தெரியும். வரலாற்றில் செந்நீர் சிந்தி ஒரு சிறப்பான இடம் பெற்றிருக்கிற தாலுகா அது. அங்கே ஒரு புதிய நூற்பு ஆலையை உருவாக்கிக் கொடுத்தால், வேலைவாய்ப்பு கிடைக்கும். இப்போது அங்குள்ள கடற்கரைப் பகுதியில் உப்பளத் தொழிற்சாலையை ஒரு கோடி ரூபாயிலே

1974 சனவரி 21] [திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

துவக்க அரசு உத்தரவிட்டு வேலை நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தப் பகுதி இப்போது வளமான பாதையில் சென்று கொண்டிருக்கிறது என்பதற்கு இதெல்லாம் நல்ல அறிகுறி. அதோடு, இந்த ஒரு புதிய வேலை வாய்ப்புத் திட்டத்தையும் கொடுத்து, நூற்பு ஆலையை உருவாக்கினால், இன்னும் அங்கே 50 சதவிகிதம் வேலை வாய்ப்பு அதிகம் கிடைக்கும். இலங்கையிலிருந்து இங்கே வருகிற அகதிகளை அந்தக் கடற்கரைப் பகுதியில் குடியமர்த்த முன்னுரிமை கொடுத்து, நூற்பு ஆலையில் வேலை கொடுப்பதற்கும் அருள்கூர்ந்து அரசு கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இங்கே நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் இலங்கையில் நடைபெற்ற கொடுமையைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். இலங்கைப் பிரதமர் நாளை தமிழக மண்ணில் காலடி எடுத்து வைக்கவிருக்கிறார்; இந்தியத் துணைக் கண்ட பிரதமரோடு பேசவிருக்கிறார். நாம் ஒன்றை மட்டும் நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எங்கோ இந்தியர் என்று ஒருவர் பாதிக்கப்பட்டால், மத்திய அரசாங்கத்திற்குத் துடிக்கிறது. பாராளுமன்றத்தில் கேள்விக் கணைகள் தொடுக்கப்படுகின்றன. வேகவேகமாக கண்டனக் கேள்விகள் எழுப்பப்படுகின்றன. பத்திரிகைகளில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு ஒரு இந்தியனுடைய உயிரை இன்னொரு நாட்டுக் காரன் குடிப்பதா என்று வேகமாக எழுதுகிறோம். ஆனால், இலங்கை மண்ணிலே தமிழர்களுடைய பச்சை ரத்தம் பரிமாறப் பட்டது. இங்கேயிருக்கிற அரசியல் கட்சிகள் முன்னேற்றக் கழகத்தைக் கண்டிக்கிற அளவில் பாதியளவு கூட, ஒரு முனை அளவுகூட, இந்தத் துயர் மிக்க காட்சியைக் கண்டிக்கத் தவறிவிட்டன. மாறாக, வெந்த புண்ணிலே வேலைப் பாய்ச்சுவது போல, உலகத் தமிழ் மாநாட்டிற்கு இங்கேயுள்ள கலைஞர்கள், தமிழ் நாட்டிலுள்ள அறிஞர்கள், கவிஞர்கள் அழைக்கப்படவில்லை என்று கூட கேலியாகப் பேசுகிற அந்தப் பத்திரிகைகள், தங்கள் எண்ணங்களை மாற்றி வைத்துவிட்டு, தமிழன் அங்கே வதைக்கப்பட்டிருக்கிறான், தமிழன் அங்கே படுகொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறான், தமிழ்மொழி மீது அங்கே புறக்கணிப்பு நடைபெற்றிருக்கிறது என்ற உணர்வை இந்த நாட்டிலே துரதிருஷ்டவசமாக, அரசியல் சாழ்ப்பு உணர்ச்சி காரணமாக மறைத்து விடுகின்றன. இந்த மந்தமான பேர்க்கை அல்லது உண்மையை மூடி மறைக்கின்ற தன்மையை தமிழ் சமுதாயம் விட்டுவிடவேண்டும். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொன்னது போல, இந்தத் தாழ்ந்த தமிழகம் உலக அரங்கில் விரல்படத் தக்க அளவுக்கு, இதே தமிழ் நாட்டில், சிங்காரச் சென்னையில் தான் உலகத் தமிழ் மாநாட்டை நடத்தி பெருமிதம் கொண்டோம். தமிழனுக்கு என்று தனிக் குணத்தை உரு வாக்கிக் காட்டினோம். இன்றைக்கு அந்த நிலைமைக்கு அங்கு மாசு ஏற்பட்

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1974 சனவரி 21]

டிருக்கிறது. நாம் துணிந்து அரசியல் கட்சி வேறுபாடுகளை எல்லாம் பார் காமல், தமிழன் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்ற உணர்வைக் காட்டியாக வேண்டும். அதற்கு இந்த அரசு என்றைக்கும் தயாராக இருக்கிறது என்பதற்கு முதல்வருடைய உரையும், கண்டனமும் நமக்கு அருமருந்தாக இருக்கிறது. வாய்ப்புக் கிடைக்கிறபோது இதை பிரதமர் கவனத்திற்கு மட்டுமல்ல, இந்தியாவின் மாற்றுக் கட்சித் தலைவர்கள் சந்திக்கிற போதெல்லாம் நமக்கு ஏற்பட்ட இந்த அவல நிலையை எடுத்துச் சொல்லி, நல்ல பரிகாரம் காண வேண்டும் என்ற விருப்பத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆண்டுதோறும் சென்னையில் தமிழிசை விழா சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. இந்த ஆண்டு மதுரையில் புதிதாகத் துவங்கியிருக்கிறார்கள். இந்தப் புதிய நிலைமை வரவேற்கத் தக்கது. இப்போதெல்லாம் சுற்றுலா வாரியம் சுறுசுறுப் பாகப் பணியாற்றுகிறது. வெளி மாநிலத்தவர்களும், வெளி நாட்டவர்களும் தமிழ் நாட்டைப் பார்த்து, நம்முடைய அரிய பெரிய காரியங்களையும், இங்கே யுள்ள கலைப் பொருட்களையும், சுற்றுலா இடங்களையும் பார்த்துப் பெருமைப் படுகிறார்கள். அந்த நிலைமையில் சுற்றுலா வாரியமே ஆண்டுதோறும் தமிழ் நாட்டில் முக்கியமான நகரங்களில் இசை விழாவை நடத்தலாம். ஒரு காலத் தில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கண்ட கனவு இது. தமிழ் இசைக்கு ஒரு காலத்தில் எதிர்ப்பு ஏற்பட்டபோது, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தான் அதற் குப் புதிய வசந்தத்தை உருவாக்கி, தமிழ் இசைக்கு தமிழ் நாட்டில் ஒரு புதிய திருப்பு மையத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். ராஜா சர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் குடும்பமும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பெருந்தலைவர்களும் தமிழிசைக்கு ஆதரவு தந்து, தங்களுடைய பல்வேறு விதமான உடைமை களையும் கொடுத்து முன்னின்று தமிழிசை விழாவைச் சிறப்பாக நடத்திக் காட்டினார்கள். தனிப்பட்ட மன்றங்கள், தனியார்கள் செய்துவந்த இந்தக் காரியத்தை, பொதுவாகவே சுற்றுலா வாரியம் எடுத்து தமிழ் நாட்டில் பல்வேறு பகுதிகளில் பொங்கல் நாட்களில் தமிழிசை விழாவை நடத்துவதற்கு இந்த அரசு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மதுரை வளர்ந்து வருகிற ஒரு நகரமாகும். இன்றைக்கு சென்னைக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் இருக்கிறதோ, அதைப் போல அரசியல் வரலாற்றி லும் சரி, தனிப்பட்ட தமிழ் நாட்டு வரலாற்றிலும் சரி, மதுரைக்குத் தனி முக்கியத்துவம் உண்டு. தெற்கே இருக்கின்ற அவ்வளவு மாவட்டங்களும் மதுரையை மானசீகமாக தலைநகரமாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அத்தகைய மதுரையிலே விரைவில் சட்டக் கல்லூரி அமைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டு மென்று பல்வேறு மக்கள் விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்னை யில் இருக்கின்ற சட்டக் கல்லூரியின் ஒரு பிரிவாவது மதுரையில் வந்துவிட்

1974 சனவரி 21] [திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

டால், இங்கே சென்னையில் சட்டக் கல்லூரியில் உள்ள நெரிசல் குறைக்கப்படும். இப்போது மதுரையிலே நீதிமன்றத்திற்கு அழகான கட்டிடம் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நீதிமன்றத்திலேயே ஐக்கோர்ட்டின் ஒரு பிரிவை ஏற்படுத்தலாம் என்ற யோசனையையும் அரசு கொள்கை ரீதியில் ஒருகாலத்தில் ஏற்றுக்கொண்டதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தோம். அது மிக வரவேற்கத்தக்க செய்தி. அவ்வாறு ஏற்படுத்தினால், கன்னியாகுமரியிலே இருக்கிற ஒருவர் ஒரு சிறிய ரிட்டுக்காக சென்னை ஐக்கோர்ட்டுக்கு வருவதை விடுத்து, மதுரையிலேயே காரியத்தை முடிக்கலாம். ஆகவே ஐக்கோர்ட்டின் ஒரு பிரிவு மதுரைக்கு வந்தால், மிக நலமாக இருக்கும். அந்தக் காரியத்தையும் இந்த அரசு அனுதாபத்தோடு கவனிக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்போது நாம் போடுகின்ற திட்டத்தைப்பற்றி மத்திய அரசில் திட்ட அமைச்சராக இருக்கின்ற மாண்புமிகு திரு. டி. பி. தார் அவர்கள் ஒரு கருத்தைக் கூறியிருக்கிறார்கள். திட்டத்தைத் துவங்குவதற்கு முன்னால் ஒரு கௌகையை ஒத்துக்கொண்டாக வேண்டும் என்கிறார்.

Planning is not a building, castle or old statue, because the most important factors are human beings.

நாம் திட்டங்களைப் போடுகின்றபோது புள்ளி விவரங்களை நம்பி, மிகப் பெரிய திட்டம் என்று உருவாக்குகின்றோம். இப்படி உருவாக்கப்பட்ட கடந்த நான்கு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் தோல்வியைத் தான் கொடுத்திருக்கின்றன. மனிதாபிமானத்தின் அடிப்படையில், மனிதர்களையும், கிராமங்களையும், குக்கிராமங்களையும், விவசாயத்தையும் முன் நிறுத்தி அவற்றை எடுத்து கருப்பொருளாக்கி, அதன் அடிப்படையில் திட்டங்களை உருவாக்க வேண்டும். நாம் உருவாக்குகின்ற திட்டங்களை எல்லாம் வேலை வாய்ப்பை அடிப்படையாக வைத்துச் செய்தாக வேண்டும். கல்வித் துறை வேகமாக வளர்ந்துருக்கிறது. கல்விக்கூடங்கள் ஆண்டுக்கு ஆண்டு வேகமாக வளர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன. உயர்நிலைப்பள்ளிகள், கல்லூரிகள் வளர்ந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. நாம் இதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்துக்கூட, அதன் தரத்தை வளர்ப்பதில் கவனம் செலுத்தியாக வேண்டும். அங்கே கொடுக்கப்படுகின்ற கல்வி, வேலை வாய்ப்பு என்ற நிலையோடு ஒட்டிய கல்வியாக மாற்றியமைக்கப்பட்டால் தான், எதிர்காலத்திலாவது கல்வியைக் கற்றுவிட்டு வேலையற்றிருக்கும் தேக்க நிலையைத் தவிர்க்கலாம். அந்த வகையிலே இன்றைக்கு இருக்கின்ற பல்கலைக் கழகங்கள் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தியாக வேண்டும்.

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1974 சனவரி 21]

இறுதியாக ஒரே ஒரு விருப்பத்தைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இன்றைய தினம் தமிழனுக்கு மானம், மரியாதை என்ற உணர்வையும், தமிழ் சமுதாயத்துக்கு ஒரு தனிக் கீர்த்தியையும் உருவாக்கிவிட்ட தந்தை பெரியார் அவர்கள், ஒரு காரணத்துக்காக தம்முடைய வாழ்க்கை இறுதிக் காலம் வரை போராடினர். சாதிக் கொடுமையைத் தடுத்துவிட்டால், கிராமப்புறங்களிலே சண்டையே இல்லை. எங்களுக்குத் தெரியும், அதுவும் முதுகுளத்தூர் தாலுக் காவில், ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் வாழ்கிறவர்களுக்கு சாதிக் கொடுமையின் அக்கிரமங்கள் தெரியும். இதற்கு இந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்தின் துணையோடு, கடுமையான சட்டங்களை உருவாக்க வேண்டும். சாதிக் கொடுமை ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டால், இன்றைக்குப் பல பேர் உயர்ந்த சாதிக் காரர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, பல பேர் ஆண்டான் அடிமை என்ற பழைய தத்துவத்தில் சுரண்டுவதைத் தடுக்க முடியும். அதற்கு சட்டங்கள் உருவாக்குவதோடுகூட, கிராமப்புற மக்களை அந்தத் தாத்திற்கு, மனப்போக்குக்கு தக்க புதிய கல்வி அறிவோடு, புதிய பகுத்தறிவு உணர்ச்சியோடு வாழவிட்டால், நிச்சயமாக சாதிக் கொடுமையிலிருந்து அவர்களை நாம் தவிர்க்க முடியும். இன்றைக்கு மைசூர் மாநிலத்தில் புதிய கிளர்ச்சி தோன்றியிருக்கிறது. நாம் பகுத்தறிவு இயக்கம் என்று சொல்லுகிறபோது, தந்தை பெரியார் அவர்கள் பேரில் அருவருப்பு அடைந்தார்கள். இன்றைக்கு அவர்கள் எல்லாம் உணர்ச்சி ரூர்கள். தந்தை பெரியார் அவர்கள், தத்துவத்திற்கு மட்டும் தந்தையல்ல, தமிழ் நாட்டின் மறுமலர்ச்சிக்குத் தந்தையாக இருந்தார். அந்த மறுமலர்ச்சித் தந்தை உருவாக்கித் தந்த கருத்துக்களை இன்றைக்கு பல்கலைக் கழகப் பாடநூலாக வைத்து, அது சம்பந்தமாக புதிய ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்ள டாக்டர் பட்டம் கொடுக்கிற அளவுக்கு, புதிய துறையை ஏற்படுத்தினால், சாதிக் கொடுமையால் தமிழ் நாட்டில் வர்ணசம காலத்திலிருந்து, இன்றைக்கு நாம் வாழ்கிற காலம் வரை ஏற்பட்ட கொடுமைகளை எடுத்துச்சொல்லி, அதைத் தவிர்ப்பதற்கு, போக்குவதற்கு புதிய பரிகாரங்களைத் தேட அவர்களுடைய உரைகளும், பேச்சுக்களும் வளம் பெற்றிருக்கும். ஆகவே அவற்றைத் தொகுத்து பல்கலைக் கழகத்திலே புதிய பகுதியை உண்டாக்குகின்ற காரியத்திலே இந்த அரசு ஈடுபட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த நல்வாய்ப்பைக் கொடுத்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றிகறி விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

(பிற்பகல் 5-00)

* திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்கள் உரையின் மீது சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். பொதுவாக அந்த உரை விரிவாகவும், நம்முடைய மாநிலத்தின் பொருளாதாரம் மற்ற வளர்ச்சி பற்றியும் நன்றாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

1974 சனவரி 21] [திரு. எஸ். ஜேயராம ரெட்டியார்]

இன்னும் எப்படி நாம் வளர்ச்சி அடைய வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அந்த உரை அமைந்திருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். முதன் முதலில் தந்தை பெரியார் அவர்களைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். நான் பெரியார் அவர்களைப்பற்றி என்னுடைய கருத்துக்களை முன்பே சொல்லி விட்டேன். ஆகவே அதை விட்டு விட்டு, ஆளுநர் அவர்களின் உரையின் மீது மட்டும் ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இப்பொழுது நம்முடைய மாநிலத்தில் 40 சதவீதம் தான் பாசன வசதி படைத்த நிலம் இருக்கிறது. 60 சதவீதம் பாசன வசதியற்று காட்டுப் பிரதேசமாகவும், கரம்பு நிலமாகவும் இருக்கிறது. அந்த நிலங்களுக்கும் பாசன வசதி செய்து தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவைகளுக்கு கிணறுகள் தோண்டி, பம்பு செட்டுகள் அமைக்க உதவி செய்யப்பட்டு வருகிறது. ஏற்கெனவே இந்த விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வந்தாலும், இன்னும் தீவிரமான கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நமக்கு மின்விசையும் தண்ணீரும் கிடைக்க வேண்டுமானால், நம்முடைய மாநிலத்தை மட்டும் நாம் நம்பிக் கொண்டிருந்தால் முடியாது. ஆகையினால் அண்டை மாநிலங்களையும் இது சம்பந்தமாகக் கலந்து ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். நான்கு மாநிலங்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து உணவு சம்பந்தமாக இருந்தாலும், நீர், மின் விசை சம்பந்தமாக இருந்தாலும், இப்படிப்பட்ட எல்லா விஷயங்களிலும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, இணைந்து ஒரு மாநிலம் என்று எண்ணி முயற்சிக்க வேண்டும். ராஜாஜி அவர்கள் தட்சிணப் பிரதேசம் என்று சொன்னார்கள். அந்த தட்சிணப் பிரதேசம் என்ற அமைப்பின் மூலமாக ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கின்ற கஷ்டங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டு, அதன் காரணமாக முன்னேற முடியுமானால், அந்த விஷயத்தைப்பற்றி, ஆலோசிக்கலாம் என்ற கருத்தை மீண்டும் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். அதை முதலமைச்சர் அவர்கள் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். ஏற்கெனவே நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்களுடைய முயற்சியின் காரணமாக கேரள மாநிலத்தோடு இணைந்து சிறுவாணி நீர்த் திட்டம் வந்திருக்கிறது. அதைப் போலவே மற்ற மாநிலங்களோடும் உறவு கொண்டு காரியங்கள் செய்ய வேண்டும். இங்குள்ள நான்கு மாநிலங்களில், உணவு உற்பத்தி, கேரளத்தில் தான் மிகவும் குறைவாக உள்ளது. மற்ற மாநிலங்கள் தன்னிறைவு பெற்றுள்ளன. நாம் கொஞ்சம் அதிகமாகவே பெற்று வருகிறோம். நான்கு மாநிலங்களுமாகச் சேர்ந்து உணவு உற்பத்தியிலும் மற்றவற்றிலும் ஈடுபட்டால் சமமாகப் பிரித்து எடுத்துக் கொள்ளலாம். இம்மாதிரியான கஷ்டங்கள் போகும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [1974 சனவரி 21]

அடுத்து, சிறு தொழில்களை நாம் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்பொழுது பெரிய தொழில்கள்தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவைகள் செயல் முறைக்கு வருவதற்கு 10 அல்லது 15 வருஷங்கள் ஆகின்றன. ஆகையினால் படித்தவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பு இல்லாமல் போகிறது. சிறு தொழில்கள் ஆரம்பிப்பதற்கு நம்முடைய அரசாங்கம் ஏராளமான வசதிகள் ஏற்கெனவே செய்து கொடுத்து வருகிறதென்றாலும், இன்னும் அதிகம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்கள் ஏராளமான பேர் இப்பொழுது வேலையில்லாமல் இருந்து வருகிறார்கள்.

உர உற்பத்தியில், குறிப்பாக யூரியா உற்பத்தியில் மிக தீவிரமான கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். யூரியாவை குறைந்த அளவு உற்பத்தி செய்ததால்தான், அதை கிராமங்களில் கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலமாகக் கொடுத்தோம். அதற்குப் பிறகு காட்டு முறையில் கொடுத்தோம். அப்படிக் கொடுத்தாலும், சரியான முறையில் நடைபெறவில்லை. அவர்கள் வாங்கி வியாபாரிகளிடம் விற்று விடுகிறார்கள். ஒரு மூட்டை 56 ரூபாய்க்கு விற்க வேண்டிய யூரியா 160 ரூபாய்க்கு விற்கப்பட்டு வருகிறது. விருதுநகரில் அப்படித்தான் விற்ப்படுகிறது. நான் அறிவேன். இதற்கு முடிவு கட்ட நாம் நிச்சயமாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நம்முடைய விவசாயிகள் பாதிக்கப்படாமல் பார்த்துக்கொள்வதில் நாம் உஷாராக இருத்தல் வேண்டும். தூத்துக்குடியில் ஆயிரம் டன் அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சீக்கிரத்திலேயே, 1974-லியே அது செய்யப்படும் என்று கூறப்படுகிறது. அப்படி அதிகமாக வரவிருக்கின்ற யூரியாவை நம்முடைய மாநிலத்திலேயே வைத்துக் கொண்டு, இங்கேயே உபயோகிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மத்திய சர்க்காரிடம் சொல்லி அதற்கு ஏற்பாடு செய்துகொள்ள வேண்டும். நாம் அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதன் பலன் நம்முடைய விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்க வேண்டும்.

அணுவின் உற்பத்தி சம்பந்தமாக நம்முடைய நண்பர்-உறுப்பினர் திரு. சித்ரா நாராயணசாமி அவர்கள்—கல்பாக்கத்தில் உற்பத்தி செய்வதில் செலவு அதிகமாகும் என்றும் நெய்வேலியில் இரண்டாவது சுரங்கத்தை வெட்ட ஏற்பாடு செய்வதுதான் நல்லது என்றும் குறிப்பிட்டார். நெய்வேலி இரண்டாவது நிலக்கரிச் சுரங்கம் வெட்டும் திட்டத்தை மத்திய சர்க்கார் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்ப்பதாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அதற்கு ஐந்து அல்லது ஆறு வருஷமாகலாம். நம்முடைய மாநிலம் வளர வேண்டுமானால் சிறு தொழிலாளாலும், பெருந் தொழில்களாளாலும் பாசன வசதிக்கான பம்ப்செட்டுகள் அமைத்தல், மின்

1974 சனவரி 21] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

உற்பத்தியை அதிகப்படுத்துதல் ஆகியவை மிக அவசியம் என்பதை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கின்றோம். மேலும் டீசல், மற்ற எண்ணெய் வகைகளும் கிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது. ஆகையினால் மின் உற்பத்தியை அதிகப்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளில் துரிதமாக ஈடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வருமான வரி சம்பந்தமாக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் ஒரு கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். வருமான வரியை ஓரளவு குறைத்து வைத்தால், கள்ளக் கணக்கு எழுதி அதன் மூலம் கள்ளப் பணம் சேமித்து வேறு வேலைகளுக்கு ஈடுபடுத்தப்படுவது நிறுத்தப்பட்டு சிறு தொழில்கள், பெருந்தொழில்கள் இரண்டிலும் ஈடுபடுத்த ஊக்கம் கொடுக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறார். நான் அதை வரவேற்கிறேன். அந்த மாதிரிச் செய்வது மிக நல்லது. ஒரு லட்சம் ரூபாய் சம்பாதித்தான் என்றால், கிட்டத்தட்ட 65, 70 ஆயிரம் ரூபாய் வரியாகக் கொடுத்துவிட்டு மீதியைத்தான் அவன் வைத்துக்கொள்ளும் நிலைமை இருந்து வருகிறது. ஆகையினால்தான் கூறுபட்ட பணம் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்ற எண்ணம் வருகிறது. இதனால்தான் கூறுபட்ட பணம் பாவிக்கொண்டு வருகிறது. வருமான வரியைக் குறைக்க வேண்டுமென்று சொல்வது போலத்தான் விற்பனை வரி விஷயத்திலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். எங்கள் பக்கத்தில் வெள்ளைச் சிட்டு முறையில் விற்பனை உலாந்து மூட்டை ஒன்றுக்கு மூன்று ரூபாய் அதிகம் கிடைக்கிறது. மூப்பது மூட்டை உலாந்து விற்பனை ரூபாய் 60 கணக்கில் வராமல் அவருக்குக் கிடைக்கிறது. இந்த விஷயத்தையும் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வருமான வரியைக் குறைப்பது என்பது மத்திய சர்க்காரைப் பொறுத்த விஷயம். நான் மத்திய சர்க்கார் அமைத்திருக்கின்ற கட்சியைச் சேர்ந்தவன் என்ற முறையில் அந்த எண்ணத்தை ஆதரிக்கிறேன் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். விற்பனை வரியைப் பொறுத்த வரையில், நமது மாநில அரசு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நிதி ஆணைக்குழுவின் சிபார்சு சம்பந்தமாக முதலமைச்சர் அவர்கள் மொத்தத்தில் பல கோடி ரூபாய் வந்திருந்தாலும் கூட, 5.4 சதவீதம் தான் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது, நமக்குக் கிடைக்க வேண்டியது இன்னும் அதிகமான அளவு என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி இழப்பு ஏற்பட்டிருந்தால், எந்த அளவுக்கு இழப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அந்த அளவுக்குப் பெறுவதற்கு மறுபடியும் பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்காக ஆவன செய்தால்தான் நாம் பெற முடியும். நாம் முன்னேறி விட்டோம், பிற்போக்காக இருக்கின்ற மாநிலங்களுக்கு அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டிய அடிப்படையில் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறதாம். நாம் முன்னேறியிருப்பது ஒரு டிஸ்குவாலிபிகேஷனாகச் சொல்லப்படுகிறது போல்

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [1974 சனவரி 21]

இருக்கிறது. அவரவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பங்கைக் கொடுத்து விட்டால், முன்னேறிக்கொண்டிருக்கின்றவர்கள் முன்னேறிக்கொண்டிருக்கட்டும், பின் தங்கியுள்ளவர்கள் முயற்சி செய்து முன்னேற வேண்டுமே தவிர, முன்னேறியுள்ளவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பங்கைக் கொடுக்காமலிருப்பது கூடாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த நிலைமையை மறு பரிசீலனை செய்யச் செய்வதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அரசியலிலும் நல்ல முயற்சிகளினால் பல நல்ல காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன. நடைமுறையில் பார்க்கும்போது, லஞ்ச ஊழல்கள் மற்றவைகள் எல்லாம் சேர்ந்து நாட்டில் எந்த விதத்தில் போனாலும் ஏதாவது கொடுக்காமல், செய்யாமல் எதையும் வாங்க முடியாது என்ற நிலைமை இருக்கிறது.

(பிற்பகல் 5-10)

அந்த நிலைமைகளைக் கண்காணிப்பதற்கு உஷார் பிரிவு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த உஷார் பிரிவை இன்னும் தீவிரப்படுத்தி, எங்கும் லஞ்சமே இல்லை என்று ஏற்படுத்த வேண்டும். அந்த மாதிரியாக சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்துவிட்டால், நாம் செய்யும் நல்ல காரியங்கள் நன்றாகப் பிரதிபலிக்கும். மேலும் சாதாரண மனிதர்களிடத்தில் நல்ல எண்ணங்களைப் பெறுவதற்கு உபயோகமாக இருக்குமென்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

15 பிரிவில் நாம் செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் 9 இருக்கின்றன என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

1. நெய்வேலியில் இரண்டாவது நிலக்கரிச் சுரங்கம் வெட்டுதல்.
2. கல்பாக்கம் அணுமின் உற்பத்திச் சாலையை விரிவு படுத்துதல்.
3. தூத்துக்குடியில் இன்னொரு அணுமின் உற்பத்திச் சாலையை நிறுவுதல்.
4. காவிரி கழிமுகப் பகுதியிலும், தமிழ் நாட்டின் கடற் பகுதிகளிலும் எண்ணெய் வளம் குறித்த ஆய்வினை மும்முரப்படுத்துதல்.
5. சென்னை-தூத்துக்குடி ரயில் பாதையை அகலப் பாதையாக மாற்றுவதல்.
6. சேது சமுத்திரத் திட்டத்தைச் செயற்படுத்துதல்.
7. சென்னைப் பெருநகரப் பகுதியில் சுரங்க ரயில் ஏற்பாட்டினை நிறுவுதல்.
8. தூத்துக்குடியில் கப்பல் தளம் ஒன்றை அமைத்தல்.
9. நாட்டுப் பாதுகாப்பு தொடர்பான தொழிற்சாலைகளை நிறுவுதல்.

இவையெல்லாம் பெரிய காரியங்கள். இந்தக் காரியங்களையெல்லாம் நாம் செய்வதற்கு, மத்திய அரசை அணுகி, கட்டாயம் செய்தாக வேண்டுமென்று அவர்களை வற்புறுத்தியாக வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நண்பர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் சொன்னமாதிரி, எங்களுடைய முகவை

1974 சனவரி 21] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

மாவட்டம் மிகவும் வறட்சிப் பிரதேசமாக இருக்கிறது. அந்த மாவட்டத்திற்கு மேற்கு மலைத் தொடரிலுள்ள தண்ணீரைக் கொண்டுவர வேண்டியதைச் செய்ய வேண்டுமென்று இந்த அரசைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சேதுசமுத்திரம் திட்டம் எங்கள் மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், மிகவும் முக்கியமான திட்டம். இந்தியா பூராவிற்கும் தூத்துக்குடி துறைமுகத் திட்டம் எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு சேதுசமுத்திரத் திட்டமும் முக்கியமாகும். அந்த சேதுசமுத்திரத் திட்டம் வரவில்லையென்றால், பிரயோசனம் இல்லை. அதையும் சிக்கிரம் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நண்பர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் மதுரையில் சட்டக் கல்லூரி வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். நாகர்கோயிலில் உள்ளவர் கேஸ் நடத்த வேண்டுமென்று சொன்னால், சென்னைக்கு வர வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு பதிலாக மதுரையில் ஒரு 'பென்ச' ஏற்படுத்த வேண்டும். அங்கே ஒரு சட்டக் கல்லூரியையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்போதுதான் அங்கே இருக்கும் மக்களுக்கு மிகவும் சௌகரியமாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன். இந்த மாதிரியான விஷயங்களிலெல்லாம் நல்ல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மொத்தத்தில் நிர்வாகச் சீரமைப்பில் மிகவும் கண்காணிப்பாக இருக்க வேண்டும். அதை நடத்துபவர்கள் சரியாகச் செய்யவில்லையென்றால், இவ்வளவு செய்தும் ஒன்றுமே காணவில்லை என்ற அவல நிலைதான் இருக்கக் கூடும் என்பது என்னுடைய எண்ணம். எனவே நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நடைபெற என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அந்தக் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: திரு. ரஸ்ஸல் ராஜ். கன்னிப் பேச்சு பேசுகிறார். யாரும் தயவு செய்து குறுக்கிடாமல் இருக்க வேண்டும்.

* திரு. ரஸ்ஸல் ராஜ்: தலைவரவர்களே, தமிழ்நாடு சட்ட மன்ற கூட்டு அவையிலே 17—1—1974-ம் நாள் அன்று தமிழக ஆளுநர் அவர்கள் நிகழ்த்திய உரையின்மீது, இந்த அவை தனது நம்பிக்கையைத் தெரிவிக்கிறதென்ற வகையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை ஆதரித்துப் பேசுவதில் பெரு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த நாட்டின் ஒரு மாபெரும் தலைவரும், அஞ்சாமைக்கு அணிகலனும், இந்த நாட்டின் பகுத்தறிவுப் பிரச்சாரச் செம்மலுமான தந்தை பெரியார் அவர்களுடைய மறைவால் இந்த நாட்டு மக்கள் வாடியிருக்கின்ற நேரத்தில், ஆறுத் துயரத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் நேரத்தில் அன்றாது மறைவுபற்றி ஆளுநர்

[திரு. ரஸ்ஸல் ராஜ்]

[1974 சனவரி 21]

அவர்கள் முதலாவதாகக் குறிப்பிட்டிருப்பது நம்முடைய துயரையெல்லாம் துடைப்பதாக இருக்கிறது. மேலும் லட்சோப லட்சம் மக்களின் எண்ணக் கோர்ப் பிரதிபலிப்பதாகவும் இருக்கிறது.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. எல். பலராமன் தலைமை)

அடுத்து, நம்முடைய ஆளுநர் அவர்கள் நம்முடைய நாடு விவசாய நாடு என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆண்டு ஒன்றுக்கு இங்கே 30 அங்குலம், 40 அங்குலம் மழைதான் பெய்கிறது. அதைக்கொண்டு 40 சதவிகிதம் நிலப் பரப்பை விவசாயம் செய்யத்தான் பாசன வசதி கொடுக்க முடிகிறது என்ற காரணத்தைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். குறிப்பாக இந்த அரசு நீர் வளம், மின் வளம் போன்ற காரியங்களில் என்னென்ன செய்திருக்கின்றது என்று பார்க்கின்றபோது, இந்த அரசு தன்னால் இயன்ற அத்தனையையும் செய்து முடித்திருக்கிறதென்பதைப் பார்க்கலாம். குறிப்பாக நீர் வளத்தைப் பொறுத்த அளவுக்கு மேற்பரப்பு நீர் வளம் அத்தனையையும் பயன்படுத்தி வீட்டோம் என்று சொல்லுமளவுக்கு நிலைமைகள் இருக்கின்றன. எங்கேயாவது ஊற்று உண்டா என்று தேடி, அதை ஆராய்ந்து, அதை முழுமையாகப் பயன்படுத்தும் அளவுக்கு நமது அரசு முனைந்திருக்கிறதென்பது பாராட்டுக்குரியது. நீர் வளங்களைப் பொறுத்த அளவுக்குக் கூறும்போது, நண்பர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இப்போது மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளில் முழு நீர் வளத்தையும் பயன்படுத்துகின்ற அளவுக்கு ஒரு கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, பல்வேறு மாநிலங்களும் ஒருங்கிணைந்து, அதனுடைய முழுப் பல்னைப்பெற வேண்டுமென்று நமது அரசு மத்திய அரசுக்கு ஆலோசனை கூறி, அதன் அடிப்படையில் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்றைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தின் ஒரு பக்கத்தில் மலைப் பகுதியும், மற்றொரு பக்கம் கடற் பகுதியும் இருக்கின்றன. ஆங்கிலேயர்கள் இந்த நாட்டை ஆண்ட காலத்தில், மிஞ்சின் துறை என்பவர் ஒரு குதிரையில் சவாரி செய்து கன்னியாகுமரி மாவட்ட எல்லையோரங்களைச் சுற்றிப் பார்த்து, அங்கு நீர் வளம் எந்த அளவுக்கு இருக்கிறது; எந்த அளவுக்கு அதைப் பயன்படுத்தலாம் என்று திட்டவட்டமாக ஒரு குறிப்பு எழுதி அன்றைய அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்திருப்பதாக பழையவர்கள், அனுபவசாலிகள் கூறுவார்கள். திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்களும் சொன்னார்கள். இன்று அந்தப் பகுதியில் மூன்று அணைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் இருந்தபோது 2 அணைகளும், தமிழகத்தில் சேர்ந்த பிறகு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு சிற்றூறு அணையும் அங்கே கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் மிஞ்சின்

1974 சனவரி 21]

[திரு. ரஸ்ஸல் ராஜ்]

புரைய அளவுகள் கூறியிருப்பதை சற்று கவனிப்போமானால், நிச்சயமாக அத்தனை நீர் வளங்களையும் முழுமையாகப் பயன்படுத்தும் வகையில் உபயோகப் படுத்தலாம். இன்னும் சிறிய சிறிய ஊறுகள் இருக்கின்றன. அவற்றை யெல்லாம் ஒருங்கிணைத்து முழு அளவுக்குப் பயன்படுத்த முடியும் என்று தெரி வித்திருக்கின்ற காரணத்தால், அந்தக் கழகத்திற்கு ஒருங்கிணைந்த யோசனை வரும்போது, அந்தப் பகுதியில் இருக்கும் நீர் வளங்களைப் பயன்படுத்திட, அரசு தகுந்த ஆலோசனைகளைக் கூற வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மின் திட்டங்கள். பொதுவாக நீர்த் தேக்கங்களிலிருந்து மின்சாரத்தை நாம் உருவாக்குகிறோம் என்ற நிலை மாறி, அனல் மின்சாரத் திட்டங்களை நாம் பெருமளவுக்கு நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று தமிழ்நாடு அரசு முனைகிறது. பொதுவாக மின்சாரத்தைப் பொறுத்தவரையில், நம்முடைய தேவையைச் சால்வோமானால், 6 லட்சத்திற்கு மேலாக கிணற்று விசை ஏற்றங்களுக்கு மின்சாரம் வேண்டும்; 6,500 சிறிய பெரிய தொழிற் ளாலைகள் தங்களுடைய உற்பத்திக்கு மின்சாரத்தை நம்பியிருக்கின்றன. 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஒரு மனிதனுடைய தேவை 40 யூனிட்களாக இருந்தது. இன்று அது 150 யூனிட்களாக உயர்ந்திருக்கிறது. அதிலிருந்து தமிழ்நாட்டில் மனிதனுடைய தேவைக்கேற்ப எந்த அளவுக்குக் கூடுதலாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டும்; இன்னும் எந்த அளவுக்கு மின்சாரத்தின் தேவை இருக்கிறதென்பதைக் கண்டுகொள்ள முடியும். ஆகவே அனல் மின் திட்டங் களுக்கு 326 கோடி ரூபாயை நமது அரசு ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் செலவழிக்க இருக்கிறது. அது பாராட்டுதலுக்குரியது. அதைப்போல ஊத்துக்குடியில் ஒரு மின்சாரத் திட்டம்; இன்னும் மேட்டூரிலே ஒரு திட்டம் ஆகியவற்றை நாம் வற்புறுத்தி வருகிறோமென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மேட்டூர் திட்டத்தையும் நாம் வற்புறுத்தி, மத்திய அரசு இவைகள் அத்தனை யையும் செய்து கொடுத்தாலும்கூட, 5 ஆண்டுகளில்—ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் நிறைவேறுகிற வரையில்கூட 1,185 மெகாவாட் பற்றாக்குறையாக இருக்குமென்று தெரியவருகிறது. தமிழக அரசு அடுத்த 4, 5 ஆண்டுகளுக்கு என்னென்ன செய்ய வேண்டும்; என்னென்ன செய்தாலும், புள்ளி விவரக் கணக்குப்படி நிலைமை என்னவாகும் என்று ஆராய்ந்து செயல்படுகிறதென்ப தற்கு இதுவே தகுந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

(பிற்பகல் 5-20)

சூழ்ப்பாக கன்னியாகுமரி மாவட்ட மக்களின் நிண்டகால ஆசையும் அங்குள்ள மின் ஊழியர்களின் கோரிக்கையுமாக அங்கு ஒரு கன்னியாகுமரி எலக்டிரிசிட்டி சிஸ்டம், ஒரு கன்னியாகுமரி மின் திட்டம் ஏற்படுத்தி, அங்கே ஒரு சூப்பிரண்டெண்டிங் இன்ஜினியர் அலுவலகமும் ஸ்தாபிக்கப்பட இருக்

[திரு. ரஸ்ஸல் ராஜ்]

[1974 சனவரி 21]

கிறது. அதற்காக அண்மையில் அனுமதி தரப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்து கன்னியாகுமரி மாவட்ட மக்கள் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள், பாராட்டுகிறார்கள் என்பதையும் நான் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நெசவாளர்கள் பிரச்சினையைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். நெசவாளர்கள் பிரச்சினையில், சொல்லப்போனால், திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு காட்டியிருக்கின்ற அக்கறையை வேறு எந்த அரசும் காட்டியிருக்க முடியாது என்று திட்டவட்டமாகக் கூறிக்கொள்ள முடியும். ஆட்சிப் பொறுப்பிலே வருவதற்கு முன்னால்கூட திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் நெசவாளர்களுடைய பிரச்சினையில் எந்த அளவுக்கு அக்கறை கொண்டிருந்தது என்பதை இந்த நாடு அறியும்.

இன்று கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அடிப்படையில் தூல் விநியோகம் செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகள் நடந்திருக்கின்றன என்பதை நாம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதில் ஒரு சிறு சங்கடம் இருக்கிறது. ஒரு சில நெசவாளர்களுக்கு சங்கடம் இருக்கின்றது என்பதையும் நான் ரூபகப்படுத்தி அதற்கு வேண்டிய பரிகாரம் காண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன். அதாவது சங்கங்களில் அங்கத்தினர் அல்லாதவர்கள், தனியாக தறி வைத்திருப்பவர்கள் சங்கங்களில் பதிவு செய்து அங்கத்தினர்கள் ஆக வேண்டுமென்றால், 50 ரூபாய் கொடுத்து அவர்கள் அங்கத்தினர்கள் ஆக வேண்டுமென்று இருக்கின்றது. இந்த நெருக்கடி சமயங்களில், சாதாரணமாக ஒரு பொருளுக்கு தட்டுப்பாடு எங்கே இருக்கின்றதோ, அங்கு கட்டுப்பாடு இருக்கும். அப்போது சந்தர்ப்பவாதிகள், சமூக விரோதிகள் இதில் ஈடுபட்டு பல தொல்லைகளைக் கொடுக்கின்றார்கள். அது போல ஏற்கெனவே கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் அங்கத்தினர்கள் ஆகிவிட்டவர்கள் அந்த முறையில் தூல் வாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்றால் ஒரு நடுநிலையாளரை நம்புகின்ற அளவிலேதான் இருக்கிறார்கள். ஆகவே ரூபாய் 50 பங்குத் தொகை கொடுத்து சங்கங்களில் சேருவது ஒரு சங்கடம். அந்தச் சங்கங்களில் சேர ரூ. 10 அளவிலே பங்குத் தொகையைக் குறைத்து புதிய சங்கங்களைத் துரிதமாகப் பதிவு செய்து, அவர்களுக்கு அந்தச் சங்கங்களின் வாயிலாக நூலும் இதர பொருள்களும் விநியோகம் செய்தால், அந்தமாதிரி சங்கடங்களை நிவர்த்தி செய்ய வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, அது பல ஆண்டுகளாக இருக்கின்ற அகில இந்தியப் பிரச்சினையாகும். இன்று தமிழகத் திலே சுமார் 40 ஆயிரம் பேர்களுக்கு கிராம வேலை வாய்ப்புத் திட்டத்தின் வாயிலாகவும், இளைஞர் அணித் திட்டத்தின் வாயிலாகவும், இன்னும் தொழில்

1974 சனவரி 21]

[திரு. ரஸ்ஸல் ராஜ்]

வளர்ச்சி விசேஷத் திட்டங்கள் வாயிலாகவும் நாம் வேலை கொடுக்கும் அளவுக்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்றால், அது தமிழக அரசு எடுத்துக்கொண்ட தனி முயற்சியின் பலனேயாகும் என்று கூறினால், அது மிகையாகாது.

அடுத்தபடியாக, வீட்டு வசதி வாரியம். அதேபோல குடிசை மாற்று வாரியம் வாயிலாக இதர மாநிலத்தில் உள்ளவர்கள் பாராட்டுகின்ற அளவில், நம் மாநிலத்திலே உள்ளவர்களுக்கு, சாதாரண ஆயிரக்கணக்கான ஏழை எளிய மக்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்து கொடுக்க தமிழக அரசு முன்வந்திருக்கின்றது. அதைச் செய்துகொண்டும் இருக்கிறார்கள்.

விலைவாசி உயர்வைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்று தமிழகத் துடன் இதர மாநிலங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், அது மத்திய பிரதேசமாக இருந்தாலும், உத்தரப் பிரதேசமாக இருந்தாலும், பம்பாயாக இருந்தாலும், கேரளமாக இருந்தாலும் சரி, குறிப்பாக உணவுப் பண்டங்களின் உற்பத்தியிலே நாம் தன்னிறைவைப் பெற்றிருக்கிறோம் என்று முன் பேசிய மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் எல்லாம் குறிப்பிட்டுப் பேசியிருக்கின்றார்கள். அந்த அளவு செய்திருக்கின்றார்கள் என்றால், அதற்குக் காரணம் நாம் கூட்டுறவுத் துறையின் முழுச் சக்தியையும், வேளாண்மைத் துறைக்குத் திருப்பி பசுமைப் புரட்சி ஏற்படுத்தி, என்னென்ன வகையில் உற்பத்தியைக் கூட்ட முடியுமோ அந்த அளவுக்கு உணவு பண்டங்களின் உற்பத்தியை நாம் பெருக்கியிருக்கிறோம். அந்த அளவுக்கு உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கியிருக்கின்ற இந்த அரசுக்கு குறிப்பாக என்னுடைய நன்றியைக் கூறிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

அதே நேரத்தில் தொழில் வளர்ச்சிக்கு புதிதாக 9 திட்டங்கள் மத்திய அரசின் திட்டமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று ஆளுநர் அவர்கள் தமது உரையிலே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். குறிப்பாக 8 சர்க்கரை ஆலைகள் ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் தமிழக அரசு ஆரம்பிக்க இருக்கிறது என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய காரியம் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்னொன்றும் சொல்லிக்கொள்கிறேன். திருவாங்கூர்-கொச்சி அரசாங்கத்தின் கீழ் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் தக்கலை பக்கத்தில் புளியூர் குறிச்சி என்ற இடத்தில் ஒரு சர்க்கரை ஆலை இருந்தது. அந்த சர்க்கரை ஆலையிலே, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் பெரு வாரியாக உற்பத்தியாகின்ற கருப்பக்கட்டியை மூலப் பொருளாகக் கொண்டு சர்க்கரை உற்பத்தி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். குறிப்பாக இந்த சந்தர்ப்பத்திலே ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். கருப்பக்கட்டி உற்பத்தி செய்பவர்கள், பனை ஏற்று தொழிலாளர்கள், மீதி எந்தத் தொழிலையும்விட கடினமான வேலை செய்து வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள். இவர்கள் நிலை தாழ்ந்துதான்

[திரு. ரஸ்ஸல் ராஜ்]

[1974 சனவரி 21]

இருக்கின்றது. அதற்குக் காரணம் கருப்பக்கட்டியின் விலை போதியதாக இல்லை. ஆகவே புலியூர்குறிச்சியில் அல்லது விளவங்கோடு, கல்குளம் தாலுகாக்களை மையமாகக் கொண்ட ஒரு இடத்தில், ஒரு சர்க்கரை ஆலையை, இந்தத் திட்டமிட்ட 8 ஆலைகளுக்குள் முதலாவதாக, முதன்மையைக் கொடுத்து, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திற்கு என்று அமைத்துத் தரவேண்டும் என்று தொழில் அமைச்சர் அவர்களுடையவும், முதலமைச்சர் அவர்களுடையவும் மேலான கவனத்திற்கு நான் குறிப்பாக வைக்க விரும்புகிறேன். அப்படி வைக்கும்போது, நிச்சயமாக கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள பனை ஏற்றத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுடைய வாழ்க்கை மேம்பாடு அடையவும் அது நிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும். வருவாய் அவர்களுக்கு உயரும் என்று கூறிக்கொள்கிறேன். பரவலாக ஒரு பகுதி வளருகிறது என்றால், அதற்குக் காரணம் அந்தப் பகுதியிலே இருக்கின்ற பெருவாரியான மக்கள் என்ன தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்களோ, அந்தத் தொழில் அங்கு முன்னேற்றம் அடைவதால் தான். அப்போதுதான் அந்த இடமும் முன்னேற்றம் அடைந்ததாகக் கருத முடியும். ஆகவேதான் இதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கின்றேன்.

அதுபோல, கன்னியாகுமரி மாவட்டம் கடல் ஓரமாக இருக்கிறது என்று சொன்னேன். கடலோரத்தில் இந்த ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலாவது எப்படியாவது ஒரு தடுப்புச் சுவர் கட்டும் வேலை ஆரம்பித்தால், சாதாரணமாக படித்தவர்களுக்கும், படிக்காதவர்களுக்கும் அப்பகுதி மக்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பு உண்டாகின்ற ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும். அது மட்டுமல்ல, அந்தப் பகுதியிலே கடல் ஓரத்திலே இருக்கின்ற மக்களுக்குச் சாதாரணமாக குடியிருப்புக்குச் சொந்த நிலம் கிடையாது, சொந்தமாக வீடு கிடையாது. குடியிருப்புகள் கடலோரங்களிலே பல சந்தர்ப்பங்களில் அடித்துச் செல்லப்பட்டு அவர்கள் வாழ்க்கையில் மிக அவதிக்குள்ளாகின்றார்கள். அதை யெல்லாம் தவிர்க்க வேண்டும். அதே நேரத்தில் இது அப்பகுதி மக்களுடைய வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைக் கூட சற்றுக் குறைக்க வாய்ப்பாக இருக்கும்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டம் 1956-ல் தான் தமிழகத்தோடு இணைந்தது. அது வரையில் அது திரு-கொச்சி அரசாங்கத்தின் கீழ் இருந்தது. தமிழகத்தோடு சேர வேண்டும், தாய்த் தமிழகத்தோடு சேர வேண்டுமென்று அங்குள்ள அத்தனை அரசியல் கட்சிகளும் சேர்ந்து, குறிப்பாக திருவாங்கூர் தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கட்சியினர் தலைமையிலே ஈடுபட்டு பல போராட்டங்கள் தியாகங்கள் செய்து நடத்தினோம். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்று கூறிக்கொள்கிறேன். அன்று 1967-க்கு முன்னால் ஆட்சிப் பிடித்திலே இருந்தவர்கள் எங்களுக்கு

1974 சனவரி 21]

[திரு. ரஸ்ஸல் ராஜ்]

ஆதரவு தராதது மட்டுமல்ல, ஒரு ஆதரவு வார்த்தை கூடக் கூறவில்லை. ஆனால் அன்றே திராவிட முன்னேற்ற கழகம் எங்களுக்கு ஆதரவு தந்தது. சிலம்புச் செல்வர் திரு. ம. பொ. சி. அவர்கள் ஆதரவு தந்தார்கள். 1956-ல் தமிழகத் தோடு சேர்ந்த பின்னர் 1967 வரையிலிருந்த ஆட்சியாளர்களிடம் பல சந்தர்ப்பங்களில், பல்வேறுவிதமாக, அன்று போராட்டத்தில் இறந்தவர்கள் உண்டு, ஊடப்பட்டவர்கள் உண்டு,—அவர்களின் இழப்பால், ஊனத்தால் அவதியுற்ற குடும்பங்களுக்கு என்று பென்ஷன் திட்டம் அல்லது உபகாரச் சம்பளம் ஏதேனும் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டனர். அரசு செய்ய வேண்டுமென்று 1967 வரை இருந்த அரசாங்கத்தை நாடினார்கள். அவர்கள் யார் யாரையோ நம்பிச் செயல்பட்டார்கள். ஆனால் இன்று திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு அதைச் செய்யும். குறிப்பாக கலைஞர் அவர்கள் அதைச் செய்வார்கள் என்று வாய், பகிரங்கமாகப் பேசுகின்ற ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கின்றது, ஆகவே அந்தத் தியாகிகளுக்கு இந்த அரசு ஏதேனும் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று நான் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இங்கே சில அங்கத்தினர்கள் ஒருசில திருத்தங்களைக் கொடுத்திருப்பதைப் பார்க்கிறேன். குறிப்பாக கிளைஸ் ஹாஸ்டல், பாளையங்கோட்டை சம்பவங்களைப் பற்றியெல்லாம் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். என்னுடைய சொந்த அனுபவத்தில் தெரியும். தமிழகத்தில் 1967 வரை திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள் ஆட்சியில் இருந்தபோது, பட்டதாரி ஆசிரியர்களை எந்தக் குற்றமுமின்றி, கையைக் கட்டி, விலங்கு பூட்டி ஹோட்டிலே இழுத்தார்கள். நாகர்கோவில் ஸ்தாட் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் போலீஸார் அத்து மீறி சுட்டதால், கேபிரியல் என்ற ஒருவருடைய கால் துண்டிக்கப்பட்டது. அப்போது எல்லாக் கட்சிக் காரர்களும் தூதுக் குழுவாக வந்தபோது, நானும் தான் வந்து நின்றேன். திரு. பக்தவத்சலம் அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டபோது, அவர்கள் நீதி விசாரணைக்கு இணங்கவில்லை. ஆனால் பாளையங்கோட்டை போன்ற சம்பவங்களைப்பற்றி சென்ற கூட்டத் தொடரில்கூட ஒரு ஒத்திவைப்புத் தீர்மானம் வந்தபோது, இங்கே முதலமைச்சர் அவர்கள் மிக அழகாக விளக்கம் கொடுத்தார்கள்.

எத்தனையோ பல நல்ல காரியங்களைச் செய்த பிறகு, அரசு இவ்வளவுதான் செய்திருக்கிறது, இன்னும் பல நல்ல காரியங்களை என் செய்யக் கூடாது என்றுதான் அங்கத்தினர்கள் திருத்தம் கொடுத்திருக்கின்றார்கள் என்று நான் எண்ணினேன். ஆளுநர் உரையை மூன்று காலங்களாகப் பிரித்தால்—நம் நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய மிக முக்கியப் பிரச்சினைகள், தமிழக அரசு எடுத்துக்கொள்கின்ற முயற்சிகள், அதற்கு ஏற்படுகின்ற இடர்ப்பாடுகள், இடையூறுகள் இப்படி மூன்று காலங்களாக நாம்

[திரு. ரஸ்ஸல் ராஜ்]

[1974 சனவரி 21]

(பிற்பகல் 5-30)

பார்க்கும்போது,—பல்வேறு காலங்களிலும், பல்வேறு இடர்ப்பாடுகளை நாம் காண முடிகிறது. நிதி ஒதுக்கீடு மத்திய அரசு எந்த அளவிற்குச் செய்கிறது என்று நாம் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், சென்ட்ரலி எய்டட் இண்டஸ்ட்ரீஸ் என்று 4-வது திட்டத்தில் எத்தனையோ கோடி ரூபாய்க்கு மத்திய அரசாங்கம் ஒதுக்கியிருக்கிறது. ஆனால் தமிழகத்திலே ஒரு தொழில் கூட அந்த அடிப்படையிலே அமையவில்லை. ஐந்தாவது திட்டத்தில் 1,600 கோடி ரூபாய் வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்தோம். குறிப்பாக முதலாண்டுக்கு 165 கோடி ரூபாய் அல்லது 150 கோடி ரூபாய் எதிர்பார்த்தோம். குறைந்த அளவிற்கு 125 கோடி ரூபாயாவது தாக்கூடாதா என்று எதிர்பார்த்தோம். ஆனால் முதல் நடப்பு ஆண்டில் 40 கோடி ரூபாய் மட்டும் தருகிறார்கள். அது மட்டுமல்ல, இன்று நம் மாநிலத்தில் உணவுத் துறையிலே முன்னேறிவிட்டோம். தன்னிறைவு பெற்றுவிட்டோம், வெளி மாநிலங்களுக்குத் தேவைப்படுகிற போது, உணவு தாக்கூடிய அளவிற்கு நாம் தயாராகிவிட்டோம். ஆனால் அதே நேரத்தில் எந்த அளவிற்கு நமக்கு உரம் தேவையோ, நைட்ரஜன் உரம் தேவையோ, அந்த அளவிற்குத் தருவதற்கு மத்திய அரசாங்கத்தால் இயலவில்லை. பூச்சிக் கொல்லி மருந்து நமக்கு எந்த அளவிற்குத் தேவையோ அந்த அளவிற்கு மத்திய அரசாங்கத்தால் தர இயலவில்லை. ஆகவே, நாம் இவைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம், இதற்காக சற்றுத் தீவிரமான நடவடிக்கை எடுத்திருக்கலாமே என்ற திருத்தத்தைக் கொடுத்திருந்தால், நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியும். இவ்வளவு நல்ல காரியங்களைச் செய்து தமிழக மக்களின் மேம்பாட்டிற்காக, குறிப்பாக ஏழை எளிய மக்களின் வாழ்வை மையமாக வைத்துச் செயல்படுகிற தமிழக அரசின் பல்வேறு காரியங்களை இந்த ஆளுநர் உரையில் குறிப்பிடவில்லையென்றால், ஆளுநர் உரை என்பது நாட்குறிப்பு போலவோ அல்லது சாதனைப்பட்டியலாகவோ இருக்க முடியாது. பொதுவாகவுள்ள பிரச்சினைகளுக்கு ஒரு அரசு என்னென்ன கொள்கையின் அடிப்படையில் எதையெதைச் செய்யவிருக்கிறது என்ற ஒரு சுருங்கிய செய்தியாகத் தான் இருக்க முடியுமென்பதைக் கூறிக்கொண்டு எங்கள் மாவட்டத்திற்கு நான் ஏற்கெனவே கூறியது போல ஒரு தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்றும், தமிழ் போராட்டத்திலே ஈடுபட்டு மிகவும் அவதிப்படுகிற மக்களுக்கு ஒரு பட்டியல் தயார் செய்து, அவர்களுக்கு மானியம் அல்லது பென்ஷன் வழங்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து பேச வாய்ப்புத் தந்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* THIRU A. R. DAMODARAN: Hon. Chairman, Sir, the Governor's Address this year, in my opinion, is a singularly non-controversial address. While Members from this side have expressed their disappointment that many important matters have not been mentioned, I for my part, am nervous for an entirely

1974 சனவரி 21]

(Thiru A. R. Damodaran)

different reason. Knowing the Hon. the Chief Minister, I have a fear, Sir, that he is reserving all his major surprises to the Budget speech, and we look forward, with great trepidation and anxiety, to the numerous levies that are likely to come during the Budget session. I am, therefore, thankful, Sir, that at least for a period of one month, we are spared the anxiety of knowing that many new taxes are likely to be imposed, not only because of the partial withdrawal of the Prohibition policy, but also because of the heavy investment that is likely to be required for the Fifth Five-Year Plan.

Before I venture to offer my comments, Sir, on some important issues that face our State and more broadly, perhaps, our Nation also, may I mention, Sir, one brief comment which I deliberately omitted when we were moving the Condolence Resolution on the sad demise of Periyar Ramaswami? That is, Sir, to consider what type of memorial should be erected for this great personality, not only of Tamil Nadu, but also of India. Sir, much of the misconception that exists in India to-day, about the preachings of Periyar Ramaswami—I hope my hon. Friends who are ardent devotees of Tamil language will forgive me for this—was because Periyar's teachings, speeches and writings have been confined mostly to the Tamil language and the people in other parts of India have had neither the opportunity nor the benefit of even studying critically his sayings over the past sixty years. My first appeal, Sir, to those who constitute the Periyar Trust and also my appeal to the Government of Tamil Nadu which, of course, has a great interest in propagating the ideals of rationalism for which Periyar Ramaswami stood, is that, instead of erecting cement concrete statues, we should consider a big project whereby it will be possible for us to have translations compiled—not only in English, but also in the other regional languages of India—of Periyar's sayings, speeches and writings, so that those in the North may understand something about the attitude of this great man. We may not agree with him on all ideas, but let us also remember that 2,000 to 2,300 years ago, in the age of Greece there were stalwarts who can be compared to Periyar Ramaswami, in the sense that the same philosophy of rationalism was preached by such great philosophers as Socrates, Euclid, Aristotle, Plato and others.

(Thiru A. R. Damodaran)

[1974 சனவரி 21]

(Mr. Chairman in the Chair.)

I would, therefore, request that this Government may take an interest in this matter because by this, instead of frittering away resources in having innumerable small functions whereat small statues are erected, we would be able to create a really live memorial to the memory of this great man. Sir, having mentioned this, I will now pass on to the more mundane topics that are covered by the Governor's Address and give my views regarding them.

Sir, the general economic situation has been referred to in the Governor's Address, and in the last-but-one paragraph, a very significant statement has been made by this Government—I say this Government, because the Governor's Address expresses the policies of this Government—that the whole structure of economic policies for development with stability, for growth with social justice, has to be examined in the light of the problems posed by the new developments that have taken place in our country due to the power crisis and the oil crisis. Sir, I think a time has now come for the people in our country to take a more rational and logical attitude on various matters, which we have considered in the past to be totally closed to public debate, and which, when raised by the people, particularly in my position, have invited scorn from the self-proclaimed authors and followers of the new-found zeal for socialism, which is overtaking our country. Sir, our Planning Minister is a very intelligent person, and a very friendly personality also. When I visited the Central Hall in Parliament, I saw that he always had twenty friends, taking coffee with him and discussing the various important plans that he had formulated and given to the Nation in the Rs. 53,000 crores Plan that had been presented for the Fifth Five-Year Plan. But, may I, in this connection, Sir, invite attention to the fact that our excessive zeal for bringing everything under the State, our excessive zeal for nationalisation, has brought about certain important problems, which we, as the general public, are bound to consider because of the tremendous impact they have on the life of the common man for whom all of us profess so much sympathy? Sir, ten months ago, at the Chief Ministers' Conference held in Delhi, a great proposal was mooted—I believe, by our Planning Minister who is noted for his zeal in this regard—a great policy was announced by the Central Government; and that policy was that the wheat and rice trade should be taken over completely by Government authori-

1974 ஜனவரி 21]

(Thiru A. R. Damodaran)

ties. Even at that time, Sir,—and I am glad to mention this because, perhaps, Tamil Nadu was the only State to express serious reservations about this policy—the Chief Minister of Tamil Nadu made it clear, I think even in February 1973, that while Tamil Nadu, being not very much concerned with wheat-trade takeover because our total turnover in wheat was very small, would still have to ponder deeply before thinking of taking over the wholesale trade in rice. I am glad, Sir, that this stand has been vindicated by the events that have taken place in India today. Even before the first birthday of such a policy could have been celebrated, the child that has not yet been born has been scuttled in the womb by the striking down of the clauses of the wheat takeover by two Governments which belong to the Ruling Party at the Centre—the Gujarat and the Maharashtra State Governments.

MR. CHAIRMAN: At any rate, the baby will come out.

THIRU A. R. DAMODARAN: Therefore, Sir, when I say that the stand of Tamil Nadu has been vindicated, I hope people will not misquote me or try to make out that the Chief Minister is a champion of the private sector. It is not so, Sir. It is because all of us who have some knowledge of the consuming public and their needs are aware of the tremendous responsibilities of the Government in taking over the trade in such an important product. Secondly, I consider it excessively foolish that such a policy should have been launched at a period of acute drought, when supplies were not assured either from abroad or even within our country. If, today, diversionary attempts are being made by our administrators to say that some small section of traders or businessmen are responsible for this national catastrophe that has overtaken us, I can only say that it is a wicked policy that is being deliberately followed by those who have failed in implementing an important policy decision. I am glad that this policy has been scuttled; I hope it will be buried ten fathoms deep. If at all we have to consider a system of public distribution let me make it very clear, with all the emphasis at my command, that the responsibilities of Governments both at the Centre and in the States should rest primarily in the heavily populated urban areas, the high purchasing power centres of our country, where a certain amount of responsibility will have to be borne by the Civil Supplies authorities in the distribution of essential food-grains and edible oils. I hope, Sir, that in Tamil Nadu, since

(Thiru A. R. Damodaran)

[1974 சனவரி 21]

our minds have not yet been fully made up over the rice-trade takeover, we will think ten times before advocating this philosophy and I am sure that at the next meeting of the Chief Ministers, when our Hon. Chief Minister presents the problems of Tamil Nadu in this connection, he will be heard with greater sympathy, not only by Thiru D. P. Dhar but also by Thiru Chimanbhai Patel of Gujarat and also possibly by Thiru V. P. Naik of Maharashtra.

Sir, I have referred to the fact that we are suffering from a great economic crisis. We had a bad year in 1973. All the international trends indicate that 1974 will be even worse because of the oil crisis that has overtaken our country. In every field of activity, Sir, in the manufacturing field, in the manufacture and supply of fertilisers, in the manufacture and supply of cement, in the manufacture and supply of steel we have miserably failed. The Reserve Bank of India Bulletin for 1972-73, Sir, which has given figures of the installed capacity of these industries and our production figures has this to say, of the three or four most important manufacturing industries that I mentioned.

In cement, Sir, while our installed capacity was 19 million tonnes, the production in 1972—the latest year for which the Statistical Bulletin has been afforded—was only 15 million tonnes and we were able to achieve only 82 per cent of the installed capacity. In the field of nitrogenous fertilisers, to which my Friends so often referred, while speaking of the gallant food effort of this State, the production was only 61 per cent of the installed capacity and in the case of phosphatic fertilisers, it was 59 per cent, and in the case of steel it was less than 60 per cent of the installed capacity. I particularly refer to these industries, Sir, because sedulous attempts are being made to inculcate a philosophy amongst our people that 25 years of glorious planning has resulted in the orderly industrial development of our country. There can be no greater lie, Sir, when we consider the actual facts. The dismal point that we have to face, Sir, is that Centralised Planning has failed miserably and the time has come for us to take a new look at decentralised planning and decentralised utilisation of planned resources. It is in this context, Sir, that I fully welcome the statement of the Honourable the Chief Minister mentioned in the Governor's Address that the next

1974 சனவரி 21]

(Thiru A. R. Damodaran)

meeting of the National Development Council should not merely consider how many crores of rupees can be given in addition to a State like Tamil Nadu or to a State like Orissa, but that an agreed and reasonable formula should be laid down whereby it would be possible for the State Governments to plan adequately with the resources that are made available to it.

(பிற்பகல் 5-40)

I would also like to make an appeal to our Government, Sir, in this regard. We are deeply interested in industrial development not only because industrial development is a source of national wealth but also because it will provide great employment opportunities for skilled and semi-skilled sections of our society. We have always pleaded, Sir, for liberal assistance in the matter of raw material supplies and foreign exchange allocations to industries that exist in our State. I would like the State Government and especially, the Industries Department, to conduct a survey of all the industries that exist in our State. For example, we have many cement factories. Are they working to full capacity or are they producing the national average of 80 per cent of installed capacity? We have fertiliser factories in the public sector as well as the private sector. Are these factories working according to installed capacity or are there bottlenecks which prevent adequate production in these factories? I am sure, Sir, if the State Government Industries Department were to contact manufacturers in the private sector as well as in the public sector and gather all the details that are necessary to prove to the Central Government that production has suffered only because of transport bottlenecks, lack of adequate supply of coal, raw materials, industrial intermediates, and lack of power development—if we could have a whole look, a complete look at the development of the existing industries in our State, we would have done a signal service to entrepreneurs in our State. I am sure, Sir, that from a political angle this will give larger credence to the D.M.K. Government's philosophy of a larger devolution of constitutional powers to the States. Industrialists could be made to know that here is a State Government which is taking interest not only in creating new industries but also in seeing that the existing industries are running to full capacity and we would have contributed not only to fuller employment in our State, but also to the growth in Gross National Product of our country. We have important tyre factories in our country. For the past two

(Thiru A. R. Damodaran)

[1974 சனவரி 21]

years, these tyre factories have been plagued with labour troubles. There have been strikes in one tyre factory or the other, with the result that there is today a prosperous and flourishing black-market in truck tyres in the open market. Sir, in regard to fertilisers, cement, tyre factories, mild steel factories—the whole gamut of industries—I would request the Industries Department to make a detailed study. It would not be a difficult one to study. Just as the State has given the cause for the short-fall in supply of fertilisers, I am sure it would be able to prove to the country that the bottleneck in the industrial production is solely either because raw materials are not given adequately to existing industries or because of failures on the transport side.

Sir, a very important matter has been covered during the recent past and that is in regard to the general policy of working of public sector undertakings. The consuming public has been put to a great deal of difficulty. Sir, if today there has been failure in the supply of essential commodities in Gujarat and Maharashtra, not a little of it can be attributed to the hopeless failure of the railway communication system and the transport system resulting in produce lying in one part of India without being carried to the other parts. We have had Railway Locomen's strike. We are now having labour troubles in the Indian Airlines Corporation. We are also having certain labour troubles in the L.I.C. of India. I shall not go into the merits of these disputes because, obviously, the State Government cannot concern themselves because they have no jurisdiction over such matters. But, may I refer, Sir, to one important principle that seems to have been high-lighted and recognised rather belatedly by the Government of India? That is the new philosophy which has attracted the attention of Government managements, namely, that discipline must be enforced and that the management has the right to decide how policies should be framed to ensure optimum working of their respective undertakings. I am glad, Sir, that at long last, after 7 or 8 years in power, the Central Government have realised that discipline plays an important part in industrial development as well as in the working of public sector undertakings. I am surprised, Sir, that even in public sector undertakings when the Minister in charge of a certain public sector undertaking is seriously involved in discussions with representatives of Employees' Unions and representatives of employers, the

1974 ஜனவரி 21]

(Thiru A. R. Damodaran)

Ministry of Labour should consider it necessary to interfere in such matters and to mediate or try to mediate and bring about some settlement. I think, Sir, this involves a very important policy, principle, and that is, why, in a dispute in a public sector undertaking where the policy guidelines have been clearly laid down by the Government of India in regard to labour—it should not be necessary for the Ministry of Labour to interfere at each and every stage and try to bring about a so-called Approachment between representatives of management and representatives of employers. That has produced dire consequences on bilateral negotiations and resulted in a slackening of discipline so much so that trade union leaders who have to discuss with the Management always say, “I have been summoned to Delhi by the Minister of Labour and, therefore, I shall discuss with the Minister directly all the disputes that have to be settled with the Management”. I think, Sir, that it is a wrong policy for the Minister of Labour to involve himself in. I am only mentioning this because here in our own State, we have had difficulties in regard to the labour front. One of the premier manufacturing institutions of our State has been ruined by prolonged labour disputes and great efforts have been taken, but one important principle was not safeguarded. That was the principle of discipline on the shop floor, without which no industrial undertaking can ever do what it has set out to do. I hope, Sir, that in our own State where labour relations have fortunately improved, the important principle will be observed that in a dispute in a public sector undertaking, if it is a State undertaking, it is better to leave the concerned Minister to tackle the Employees' Unions rather than involving the Department of Labour in such disputes. As far as private establishments are concerned, the Minister for Labour has the right to intervene; but, at the same time, may I, in the interests of the general industrial development in our State, make the appeal that irrespective of wage or bonus disputes, one cardinal and important principle has to be recognised? And that is this. No factory can run without rules of discipline and work being observed. It is because we have forgotten this principle for the past 25 years, because we have vainly tried to rouse the hopes and expectations of those who are employed with false promises, that we are in this disastrous state where in every industry in our country, we are working only to about 50 to 60 per cent of our installed capacity. Members are aware of our serious failure on the Steel Front. It is an open secret, Sir, that in all of our Steel Plants, whether

(Thiru A. R. Damodaran) [1974 சனவரி 21]

it is Durgapur, Rourkela, or Bhilai, the number of labour is well over 35 per cent in surplus and that is one of the reasons why the cost of steel is much higher than the international price of steel.

Sir, the National Development Council meeting which is to take place next month and which has been referred to should take a broad look on the economic policies not only those pursued by the State Governments but also those pursued by the Central Government. I have a feeling that for the past few years, parliamentary control over the budget has tended to diminish because of this. The Finance Minister presents the Budget in the month of February—on the last day of February—and he generally gives us a budget of 4,500 or 4,600 crores of rupees and says that the Government have the following expenditure and that the following grants will be made to the State Governments, etc., etc. After it is approved by the Parliament, in every succeeding month of the Budget, the Finance Minister goes behind the Parliament and introduces a new form of budgeting which is known as deficit budgeting and which results in the inflationary trend in our country. My hon. Friend Thiru Adityan referred to this and said that deficit budgeting, that is, the printing of currency, the floating of treasury bills should be controlled by the Parliament. I hope that when we have the Chief Ministers' meeting, due importance will be given to this issue, because there is no point at all in our accusing the State Governments of contributing to the inflationary tendency, when 99.9 per cent of the responsibility and the blame has to be accepted by the Central Government which follow such a fiscal policy. I wish to make it clear, Sir, that unless we call a halt to the deficit budgeting, no amount of distribution controls, no amount of increase in production, even if it is a 7 or 10 per cent increase in the Gross National Product, is going to help our people, because of the deliberately suicidal policy we are following in promoting deficit budgeting.

(பிற்பகல் 6-00)

Another important matter is—and that has been referred to even in this Address—the oil situation in the world and its impact on India. Perhaps one of the sweet good fortunes of poor development for the past 25 years is that our consumption of petroleum is only 1.2 per cent of the World's needs of petroleum. The world consumes 2,500 million tonnes of petroleum. Japan consumes 300 million tonnes. West Germany consumes 180 million tonnes, the United Kingdom consumes 285 million tonnes, the

1974 சனவரி 21]

(Thiru A. R. Damodaran)

India's consumption, after 25 years of glorious Planning, is 24 million tonnes in 1974 and, therefore, Sir, I say that we are saved from the great misfortune that is facing the industrialised nations of the West which to-day are caught in a trap. The creditor Nations—West Germany and Japan—have become debtor Nations within three months. The huge Yen-credit and Mark-credit which they were giving to developing countries is a matter of no consequence now, because they have themselves become debtor Nations. I only mention this because a new dimension has been created to our energy crisis and, unfortunately, what do we find, Sir? The Minister in charge of energy is in charge of two additional important portfolios. One portfolio is the elections in Orissa and the other portfolio is the settling of intra-Party disputes in Bihar. The third portfolio that he has additionally of course, is the Ministry of Petroleum. (Laughter) We have important Chief Ministers and I shall not name them, because it will cause embarrassment to those who are also in charge of elections in other States. But, nobody seems to bother about the tremendous crisis that we are facing in the energy field. We have insufficient electric power. The Chief Minister has pleaded that we should have nuclear plant and thermal plant in Tuticorin. In 1966, Sir, to be fair, even during the time of the Congress Government,—I attended the first session in 1966—Thiru Ramaiah declared that we should have a Thermal Station in Tuticorin. Where are we today? 1974. Where were we then? 1966. For seven years, no decision has been given by the Central Government on the matter. We have been asked to expand the Ennore Thermal Plant, which we have done up to 320 Magawatts. Unfortunately, an accident there has resulted in one Unit going out of functioning, with the result that the power crisis has been exacerbated. People do not seem to realise that in matters pertaining to energy planning, you are required to plan for 15 years. Unfortunately, our people are not interested in long-term planning but they are interested in only short-term planning, and in planning only up to 1976, because that is the year of the next elections. How can you establish nuclear plants which require 8 to 10 years of effort? If we are planning in this way, we can never bring in nuclear plants. If Thiru Dhar plans today, it will be some other Minister in 1980 who will have the pleasure of switching on the new nuclear plant in possibly a State like Uttar Pradesh. Even

(Thiru A. R. Damodaran) [1974 சனவரி 21]

the projects for which the foundation stones are being laid with such vigour today are not likely to materialise successfully for 8 or 9 years. Hence, there should be a sense of urgency in tackling the national problems. There is no point in blaming this sector or that sector. All of us will have to put our shoulders to the wheel to solve the problems not only of the immediate future but of the future of countless generations of Indians who are likely to suffer if we do not plan our energy requirements in time and in consonance with the conditions that exist today.

Sir, one more point I would like to refer to. It is true that I am referring to various national questions, because, I believe, there is no point in discussing about a minor irrigation channel to be dug or a major irrigation project to be taken up. These are all matters which have been well-covered in the Governor's Address. I have no doubt that given adequate resources, the Government of Tamil Nadu and their executive are quite capable of carrying out any flood or irrigation projects. We were pioneers in flood and irrigation projects. I am only mentioning this because the role of the Central Government is very important in all such matters. Nobody has questioned, Sir, why in the matter of exports, we have not enjoyed the benefits of price increase that has taken place in the international trading market, today. The export of iron ore which commenced in 1957 started at 65 shillings per ton and today it is still being sold at 78 shillings per ton. We are exporting the World's finest iron ore, having 65 per cent of iron content, the iron ore from Hospet and Brailey mines. The best iron ore we are exporting at 78 shillings per ton. Nobody has questioned why our rates have not been doubled. Only day before yesterday, a proud increase was announced that Japan had agreed to a 50 cents increase in the price of iron ore. This is how our national thinking is developing and they are confusing the issues, talking of social justice and the neglect of the poverty-stricken people of our country, when all the time it is they who are responsible for this horrible state of affairs. I hope the Hon. the Chief Minister will—I have no doubt at all that he will—express in very strong language the feelings of the Government of Tamil Nadu and the people of Tamil Nadu—why the people of Tamil Nadu alone—the people of India at this lack of policy decision at the Centre. Member after Member has complained that we do not have adequate fertilisers. Only day before yesterday, a mischievous note has appeared in the

1974 சனவரி 21]

(Thiru A. R. Damodaran)

newspapers obviously inspired by the well-known sources in the Planning Ministry. And what was that? Estimates of fertiliser requirements had been called for from the State Governments and the State Governments had given their requirements. The total requirement of nitrogenous fertilisers and phosphatic fertilisers was estimated at 5.1 million tonnes. The Planning Commission has stated that generally the State Governments over-estimate their requirements of fertilisers—and, therefore, by some computer exercise—they do not have computers but there are some human brains which function as a computer in the Planning Commission—and after working out the excessive demands that have been put up by the State Governments as 1.2 million tonnes, the Planning Commission has arrived at 3.9 million tonnes as the estimated requirement. In addition to this, and adding insult to injury, an explanation was given that farmers generally tended to over-use nitrogenous fertilisers and, therefore, we could comfortably cut down 3.9 million tonnes to 3.2 million tonnes. This is to fit in with the plan target that has been fixed by the Planning Commission. How do you expect the common man, the common farmer to appreciate the logic when, after 15 years of daily propaganda on the All India Radio itself which is the organ of the Government of India that they should use more fertilisers, that they should put 50 kg. of Urea for high-yielding variety of paddy, they are to be suddenly told that they have been applying excessive dosage of nitrogenous fertilisers? This is the logic that is being followed by the Central Government. Some time back I met the Hon. the Minister for Petroleum—I hope you will pardon me for bringing in a personal reminiscence here—in connection with the promotion of petroleum trade and various other factors. He is Mr. Barooah, a very nice gentleman, a perfect historian. He gave me a cup of tea, although he gave me nothing else. He mentioned “You know, I do not want petrol to be sold. I am not anxious about the sale of petrol”. I said: “Why?” I am in the petrol business and if petrol is not to be sold, what else can I do? He said: “One litre of petrol means one litre of naphtha. One litre of naphtha means 10 kg. of fertilisers. 10 kg. of fertiliser means 1000 kg. of foodgrains. Therefore, the less we consume petrol, the more we will have naphtha and foodgrains.” I said “It is very good logic”. I added “I have a suggestion to make about a matter about which we are deeply concerned—about the supply of fertilisers. I suggest that a note be put up to Thiru D. P. Dhar, who is a

(Thiru A. R. Damodaran)

[1974 சனவரி 21]

(பிற்பகல் 6-10)

theoretician in planning, that we have 220 million cattle in our country and that on an average, these cattle would drop at least one kg. of cowdung every day. So, we have 220 million kg. of cowdung in our country and out of this 220 million kg. of cowdung, if we are able to collect about 50 per cent, we will have approximately 1.10 lakhs tonnes of cowdung fertiliser every day and if we collect like that for fifteen days, we will have no fertiliser problem at all". I am sure, knowing Thiru Dhar, that he will be actively considering this proposal. I only wish to point out that if even national policies are going to be framed in such an unrealistic manner, it is time that the State Governments insist that better sense should prevail in our administrators at the Centre. There has been much talk, Sir, that the Dravida Munnetra Kazhagam Government's policy of always blaming the Central Government is not good. I agree, Sir, and nobody accepts that we should always blame them. But, what can you do, either in the field of fertiliser, in the field of cement, in the field of steel or any other industry? What can a State Government do excepting to give loans of a few lakhs of rupees which they collect by way of sales tax? These are all the incentives which the State Governments are trying. The requirement is Rs. 180 crores for a fertiliser project. The sales tax loan including the surcharge which the Hon. Minister levied, may possibly be Rs. 10 to 15 lakhs to that industry which requires Rs. 180 crores. I, therefore, feel that much greater realism should be given to the concept of planning. Rs. 53,000 crores is a figure which I cannot imagine, because it is something running into thousands of crores. I do not know where the resources are going to come from, possibly heavy taxation both from Central taxation and from State taxation. My only request is that the State Governments should consider that whatever new taxes they impose should be absolutely non-inflationary in character. If they keep on levying taxes, that will contribute to the inflationary spiral. We will soon reach a position where no Government will be able to function. A Government cannot post Policemen in every town and in every village to control riotous mobs which will be attacking our food godowns and our "Ambarams" to take away the paddy. Unless we are able to plan and see that every person who earns below Rs. 500 is at least ensured the income which he is getting today in 1979, no amount of planning—either large or small—is going to bring happiness to

1974 சனவரி 21]

(Thiru A. R. Damodaran)

our countrymen. I would only end with the hope that when the National Development Council meeting takes place next, our Chief Minister will not mince matters and that he will have the matters adequately prepared by the State Finance Department to point out the hollowness of the logic and the reasoning that is behind many of the policies of national planning today.

Thank you, Sir.

* திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேல்பு கவுண்டர் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையின்மீது ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் முன்பு, எங்களுடைய உரைச் சேர்ந்த தந்தை பெரியார் அவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்த வேண்டியது என்னுடைய கடமையாகும். எடுத்த காரியங்களிலே துனியும், எந்தக் காரியத்தைச் சொன்னாலும் அதைச் செய்ய வேண்டுமென்ற பெரு நோக்கமும் கொண்டவர்கள் பெரியார் அவர்கள். அவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் முன்பு இந்த அமைச்சரவையை ஒன்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தந்தை பெரியார் அவர்கள் தமிழ் நாட்டிலே, ஏன், இந்தியாவிலேயே பலரும் பாராட்டுகிற அளவுக்குக் காரியங்களைச் செய்தவர். மக்களிடத்திலே பெரிய மரியாதையையும், செல்வாக்கும் பெற்றவர். அவருடைய நினைவாக ஈரோட்டில் அவருக்கு நினைவுச் சின்னம் போன்ற சிறிய காரியங்களைச் செய்கின்ற நிலைமைகளில்லாமல், பெரிய நினைவுச் சின்னம் ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையிலே விவசாயத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். விவசாய உற்பத்தி இந்த ஆண்டு குறையுமென்று எதிர்பார்க்கிறேன் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நான் முதலிலேயே விவசாயத்தை எடுத்துக்கொள்வது பொருத்தமாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். உரப் பற்றுக்குறையினால் எதிர்பார்த்த உணவு உற்பத்தியாகிய 74 லட்சம் டன் குறையும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நாட்டிற்கு முதலிலே வேண்டியது உணவு. அந்த உணவை உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் விவசாயிகள். அந்த விவசாயிகளுக்கு புரிபூரண உதவி செய்ய வேண்டியது அரசாங்கத்தினுடைய கடமை. ஆனால் விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய பொருள்களில் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளது. அவர்களுக்கு வேண்டிய ரசாயன உரம் கிடைக்கவில்லை; பூச்சிக் கொல்லி மருந்துகள் கிடைக்கவில்லை; மின்சாரம் பற்றுக்குறையாக இருக்கிறது. மின்சாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லும்போது ஒன்றை நான் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. எங்கள் பகுதியில் மின்சாரக் கட்டணங்களைச் செலுத்துவதற்கான பில்ல்களை சுமார் ஒரு வருட காலமாக தயார் செய்து கொடுக்கவில்லை. ஆனால் சென்ற மாதத்தில் ஒரு வருட காலத்

[திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்] [1974 சனவரி 21]

திற்கும் சேர்த்து பில்களை ஒன்றாக அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி அலுவலகத்தில் சென்று கேட்டால், ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக விண்ணப்பிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்போதுதான் தவணை கொடுப்போம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இது முறையா என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒவ்வொருவரும் விண்ணப் பித்து வாய்தா வாங்குவது என்பது மிகவும் கஷ்டமான காரியம். ஏற்கெனவே அமைச்சரவர்கள் பல தவணைகளில் கட்டலாமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த முறையில் இலாகாவுக்கு உத்தரவு அனுப்பவில்லை என்று கருதுகிறேன். அதைச் செய்தால் மிகவும் உபயோகமாக இருக்குமென்று இந்த நேரத்தில் தெரி வித்துக்கொள்கிறேன். ஆயிரம் ரூபாய் இரண்டாயிரம் ரூபாய் என்று பில் வரும்போது, அதைக் கட்டுவதற்கு விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு சாத்தியமில்லை என்பதையும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எனவே உடனடியாக அதற்குரிய நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். விவசாயத்தைப்பற்றி ஆளுநர் அவர்கள் குறிப்பிடும்போது, பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு அதில் பெரிய பொறுப்பு இருக்கிறதென்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையோடு, பஞ்சாயத்துக் களையும் சேர்த்துச் சொல்வது பொருத்தமாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

பஞ்சாயத்துக்களைப் பொறுத்த வரையில், நிர்வாகச் சீர்திருத்த ஆணைக் குழு ஒரு அறிக்கையைத் தயாரித்து வெளியிட்டிருக்கிறது. அதில் பொதுப் படையாக ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது ஒன்றே போதுமென்று கருதுகிறேன். விவசாயத்தைப் பொறுத்த வரையில், பஞ்சாயத்து யூனியன் களிடம் பெரிய பணி ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. விவசாயம் சம்பந்தமான பொறுப்புகள் அனைத்தும் பஞ்சாயத்துக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ஊராட்சி வளர்ச்சி நிர்வாக அறிக்கையைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, ஒன்றைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. அதற்காக ஒரு குழு நியமித் திருக்கிறார்கள். அந்தக் குழுவிலே நியமிக்கப்பட்டிருக்கிற உறுப்பினர்களைப் பார்த்தேன். இந்த மேலவையிலே பஞ்சாயத்துக்கள், முனிசிபாலிட்டிகளைச் சேர்ந்தவர்கள், மூன்றிலே ஒரு பங்கு உறுப்பினர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தச் சீர்திருத்த ஆணைக் குழுவில் போட்டிருப்பவர்களில் யாரும் மேலவை உறுப்பினர்களாக இல்லை. பெரும்பாலான உறுப்பினர்கள் பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலிருந்தும், முனிசிபாலிட்டிகளிலிருந்தும் மேலவைக்கு வந்துள்ள தால்தான் இதைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறேன். இங்கே அவர்களுக்கு மூன்றில் ஒரு பங்கு பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் ஆனால் இந்தக் குழுவில் பஞ்சாயத்துக்களிலிருந்து அனுப்பப்படுபவர்கள், முனிசிபாலிட்டிகளிலிருந்து அனுப்பப்படுபவர்கள் அங்கம் வகிக்கவில்லை என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. சிறந்த அனுபவம் படைத்தவர்கள் இந்தச் சபையில் அங்கம் வகிக்

1974 சனவரி 21] [திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்]

கிராக்ஸ். அவர்கள் யாரும் இந்தக் குழுவில் இல்லை. பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிட்டி ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிற பணிகளைப்பற்றி நிர்வாகச் சீர்திருத்தக் குழு அறிக்கையில் ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பல பணிகளைக் கவர்ந்து வருகின்ற, ஊக்கம் குன்றிய 10 ஊழியர்களை மேற்பார்வை பார்த்து வருகின்ற, வேளாண்மை குறித்து சரிவர அறிவுரை பெறாத ஆணையாளர் ஒருவர் வேளாண்மையில் ஏற்பட்டுள்ள புதுமை வளர்ச்சியை நன்கு புரிந்து, உழவர் களிடையே சிறந்த முறையில் அவற்றைப் பரப்புவார் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து யூனியனிலேயும் 10 ஊர்நலப் பணியாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர் களிடம் அந்தப் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்தப் பணியை அவர்கள் முழுமையாகச் செய்ய முடியவில்லை என்று குறிப்பிட்டிருக் கிறார்கள். இதையெல்லாம் நன்கு யோசித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பஞ்சாயத்துக்களைப் பொறுத்த வரையில், மற்றொன்றையும் அவர்கள் குறிப் பிட்டிருக்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலேயுள்ள பெரும் பாலான நகரப் பஞ்சாயத்துகள், தங்களுடைய பணியாளர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பதற்கும், மின்சாரக் கட்டணம் கட்டுவதற்கும்கூட நிதி வசதி போது மானதாக இல்லாமல் இருக்கின்றன என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் ஊர் வளர்ச்சிப் பணிகளை மேற்கொள்ளவில்லை என்றும் குறிப்பிட் டிருக்கிறார்கள். இந்த அரசாங்க இந்த அறிக்கையை எந்த அளவுக்கு அமல் செய்யப் போகிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது போல், 15,000 ஜனத் தொகையும், ஆண்டொன்றுக்கு 40,000 ரூபாய் வருவாயும் உள்ள பஞ்சாயத்துக்களைத்தான் நகரப் பஞ்சாயத்துக்களாக ஆக்க வேண்டும். ஐந்து ஆயிரம் ஜனத்தொகையும், 10 ஆயிரம் ரூபாய் வருமானமும் உள்ள பஞ்சாயத்துக்களையெல்லாம் நகரப் பஞ்சாயத்துக்களாக ஆக்குவது பொருத்த மாக இல்லை. அந்தப் பஞ்சாயத்துக்கள் எந்தவிதமான கிராம வளர்ச்சிப் பணியையும் மேற்கொள்ளுவதாகத் தெரியவில்லை என்று குறிப்பிட்டிருக் கிறார்கள்.

இந்த நிர்வாகச் சீர்திருத்த அறிக்கையை நல்ல முறையில் பரிசீலித்து, நீண்ட நாள் ஆக்காமல், உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆளுநர் அவர்கள் அவரது உரையில் உரப் பற்றாக்குறையைப்பற்றிக் குறிப் பிட்டிருக்கிறார்கள். பற்றாக்குறை இருக்கிறதென்பதை ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். விநியோகம் சரியாக இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. விநியோகம்

[திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்] [1974 ஜனவரி 21]

சம்பந்தமாக நான் நம்முடைய மாண்புமிகு கூட்டுறவுத் துறை அமைச்சரவர்களைப் பார்த்து, கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் உர விநியோக முறை சரியாக இல்லை; மேலேயிருந்து போடும் உத்தரவுகள் ஒன்றுக்கொன்று முரணாக இருக்கின்றன என்று சொன்னேன். அது சம்பந்தமாக போர்டு மெம்பரைப் பாருங்கள் என்று அமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள். போர்டு மெம்பரும் அதற்குச் சரியாக பதில் சொல்லவில்லை. கூட்டுறவுத் துறையில் உர விநியோகம் பற்றி 15 நாட்களுக்கு ஒரு உத்தரவு போடுகிறார்கள். கூட்டுறவுத் துறையைப் பொறுத்த (பிரப்பகல் 6-20)

வரையிலே, உரம் விநியோகிக்கும்போது, மாதம் ஒரு உத்தரவு, 15 நாட்களுக்கு ஒரு உத்தரவு போடுகிறார்கள். ஏற்கெனவே ஒரு உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கின்றார்கள். யூரியா, அம்மோனியா, சல்பேட், நைட்ரேட் போன்ற உங்களை வாங்கும்போது, காம்ப்ளக்ஸ் கூட வாங்க வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டார்கள். விவசாயி தனக்குத் தேவையானவற்றைத் தான் வாங்கிக்கொள்ள முடியும். அளவுக்கு மீறிய சகமையை அவன் தலையில் ஏற்றுவது விவசாயிகளுக்குச் சிரமத்தைக் கொடுத்துவிடும். விவசாயிக்கு காம்ப்ளக்ஸ் உரம் பயிர் நடும்போதுதான் வேண்டும். பயிர் நட்ட பின்பு, களை எடுத்த பின்பு விவசாயிக்கு காம்ப்ளக்ஸ் உரம் தேவையில்லை. அதை வாங்க வேண்டுமென்று சொல்வது பொருத்தம் அல்ல. இதை நான் அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டேன். அதுபற்றி சம்பந்தப்பட்ட போர்டு மெம்பரைப் போய்ப் பாருங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் கூறுகிறார்கள். மாவட்ட ஆட்சியாளரிடமே அதை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளலாம் என்கிறார்கள். அவர்கள் கார்ட்டுனாக் கொண்டு வந்திருக்கின்றீர்களா என்று பல்வேறு விதமான கேள்விகளைக் கேட்கிறார்கள். குறையிருக்கிறது, அதை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்பதைத் தான் கேட்கிறோமே தவிர, உங்களிடம் உரம் பெற்றுக் கொள்வதற்காக வேண்டி கார்டுகள் கொண்டு வரவேண்டியதில்லை, அதைப்பற்றி உங்களிடம் வந்து சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றேன். எங்கள் குறைகளை நிவர்த்தி செய்வதுதான் உங்கள் பொறுப்பு என்று சொன்னேன். அதற்கு அவர்கள் சரியான முறையிலே பதில் சொல்லவில்லை. இதை அமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதோடுகூட உர விநியோகத்திலே, புதிதாக ஒரு உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கின்றார்கள். அந்தந்தக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலே வாரம் ஒரு நாள் உரம் விநியோகம் செய்யப்பட வேண்டும், அதுவும் பஞ்சாயத்து யூனியனே கூட்டுறவு சம்பந்தப்பட்ட ஒரு அதிகாரியை வைத்துக்கொண்டுதான் விநியோகம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஒரு உத்தரவை இட்டிருக்கின்றார்கள். அந்த உத்தரவு நடைமுறையில் அமலுக்கு வருகிறதா என்றால், நிச்சயமாக இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இதை நான் எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால், எங்கள் பக்கத்திலே உள்ள கூட்டுறவுச் சங்கத்திலே பிரதி

1974 சனவரி 21] [திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்]

வெள்ளிக்கிழமை உர விநியோகம் செய்கிறார்கள். உரங்கள் கொடுக்கும்போது, ஒரு ஏக்கருக்கு 25 கிலோ கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றார்கள். ஆனால் உரம் விநியோகிக்க வருகின்ற அதிகாரி அங்குள்ள விவசாயிகளிடத்திலே அவர்களுக்குச் சரியான பதில் சொல்வதற்குக்கூட பயப்படுகிறார் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். இருக்கின்ற உரங்களை வைத்து விவசாயிகளுக்கு சரிவர விநியோகிக்க வேண்டும், குறிப்பிட்ட நேரத்திலே அந்த அதிகாரி வர வேண்டும். இந்த முறை அங்கு நிச்சயமாக நடக்கவில்லை. அங்குள்ள கூட்டுறவுச் சங்கம் குறிப்பிட்ட நாளில் விவசாயிகளுக்கு உரங்கள் விநியோகிக்கப்படும் என்று ஊரில் தன்டோராப் போட்டால், விவசாயிகள் கிட்டத்தட்ட காலையிலேயே வந்துவிடுகிறார்கள். அந்த ஊரிலே நடந்த சம்பவத்தை நான் நேரடியாகப் பார்த்ததால், இதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அவர்கள் காலையிலேயே வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அன்றைக்கு அந்த அதிகாரி வர வேண்டும். அவர் மாலை 5 மணிவரை வரவில்லை. காலை 9 மணி 10 மணிக்கே வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கின்ற விவசாயிகள் நிச்சயமாகப் பொறுமை இழந்து விடுவார்கள். ஐந்து மணிக்கு மேல் அந்த அதிகாரி வருவார். இந்த மாதிரி சில இடங்களில் தகராறு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இருக்கின்ற உரத்தை எல்லா மக்களுக்கும், விநியோகித்திருக்கிற காடுகளில் எவ்வளவு கிலோ என்று இருக்கின்றதோ, அதன்படி கொடுக்க வேண்டும் என்று ஏன் சங்கங்களுக்கு உத்தரவு போடக் கூடாது? ஏன் வாரம் ஒரு முறை அந்த அதிகாரி வந்து விநியோகிக்க வேண்டும்? அந்த அதிகாரி வருவார் என்பது என்ன நிச்சயம்? சாதாரண குறைகளையெல்லாம், சிறியவைகளையெல்லாம் பெரிய குறைகளாக்கப்படுகின்ற நிலைகளைப் போக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் இதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த நிர்வாகச் சீர்திருத்த ஆணைக் குழுவில் சொல்லப் பட்டிருப்பதில் ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பஞ்சாயத்துக்களிலே, நகரப் பஞ்சாயத்துக்களிலே வரி விதிப்பு முறை இருக்கின்றது. அந்தப் பஞ்சாயத்துக்களின் நிர்வாக அதிகாரியானவர் தான் இஷ்டப்பட்டபடி வரி விதிப்பு விதிக்கின்றார் அல்லது வரி விதிப்பு ஏற்படுத்துகின்றார். ஆனால் பொது மக்களுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியவர்களாக இருக்கின்ற பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள்கூட, நியாயமானதாக இருந்தால்கூட, வரியைக் குறைக்க முடிவதில்லை. நான் ஏன் இதை இங்கு இந்த அளவுக்குச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் வந்தது? பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களும் நம்முடைய மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். இந்தத் தமிழ் நாட்டை ஆளுகின்றவர்களும் அந்தப் பொது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் தான். இருவரும் ஒரே பகுதியிலேயிருந்து வந்தவர்கள்தான். ஒருவருக்கொருவர் ஏன் நம்பிக்கைக் குறை

[திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேல்ப பகவுண்டர்] [1974 சனவரி 21]

வாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றோம்? இதைத்தான் நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் நிர்வாகத் துறையிலே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். பஞ்சாயத்துக்களிலே உள்ள தலைவர்கள் சிறந்த ஆர்வமும் அறிவாற்றலும் உள்ளவர்கள், அவர்கள் எல்லாம் தலைவர்களாக இருக்கின்றார்கள். அடித்தளத்திலே இருந்து மேலே வந்தவர்கள் இங்கே இருக்கின்றார்கள். நான் இங்கே சொல்ல தெல்லாம் அதிகாரம் ஒரே இடத்திலே குவிந்து இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். பஞ்சாயத்துக்களை, பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களை, பொது மக்கள் பிரதிநிதிகளை மேலிடத்தில் உள்ளவர்கள் நம்புவதே கிடையாது. ஒரு சிறிய சம்பவமானாலும், அந்த அதிகாரிகள் தான் வந்து செய்ய வேண்டுமென்ற நிலை இருக்கின்றது. இந்த ஊராட்சிகள், ஒன்றியங்களில் ஆசிரியர்களை மாற்றக்கூட அந்தத் தலைவர்கள் பேரிலே அவநம்பிக்கை கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்த நிலை ஏன் ஏற்பட வேண்டுமென்றுதான் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அங்கே இருப்பவர்களுக்குப் பதில் சொல்பவர்கள் அதிகாரிகள் அல்ல. அங்கிருக்கின்ற தலைவர்கள் அந்தப் பகுதி பொது மக்களுடைய குறைகளைத் தெரிந்தவர்கள், அந்தப் பகுதியிலே உள்ள காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கின்றவர்கள். அவர்கள் எல்லாம் பொதுமக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். ஆனால் அந்த அதிகாரிகள் அப்படி அல்ல. இந்த நிலைகளையெல்லாம் இந்த அரசு ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன், பஞ்சாயத்துக்களிலே இன்னும் கூட பலவிஷயங்கள் இருக்கின்றன.

கிராமப் பகுதிகளைப் பொறுத்த வரையில், மின்சாரம் என்பது ஒரு பெரிய பிரச்சினை. மின்சாரத்தைப் பொறுத்த வரையில், நமக்குத் தேவையான அளவுக்கு உற்பத்தியில்லை என்று நம்முடைய ஆளுநர் அவர்கள் தம்முடைய உரையிலே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். அதை ஒப்புக்கொள்ளலாம். நான் ஆட்சேபணை செய்யவில்லை. ஆனால் பல பகுதிகளிலும் மின்சார மோட்டார் கொடுப்பதாக ஏற்பாடு செய்து மனுக்கள் வாங்கி சேங்கஷன் செய்யப்பட்டு, அவர்களுக்குரிய பகுதிகளில் உள்ள கிணறுகளுக்கு மோட்டார்கள் பொருத்தி விட்டு, அவர்களுக்கெல்லாம் இன்னும் கூட மின்சார இணைப்புக் கொடுக்கப் படாமல் நீண்டகாலமாக இருந்துகொண்டிருக்கின்றது. தொழில் துறைகளைப் பொறுத்ததாக இருந்தால், இந்த மாதிரி நிற்கிறதா என்பதையெல்லாம் நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். கிராமப் புறங்களிலே உள்ள ஏழை எளிய மக்கள், தங்களுடைய குறைகளுக்கு மேலிடத்திலே சென்று பரிகாரம் தேடிக்கொள்ள முடியாதவர்கள், தங்களுடைய காரியங்களை எவ்வளவு கஷ்டத்தோடு அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அவைகளையெல்லாம் நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று நீண்ட காலமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றோம். அங்கு இதற்காக என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்

1974 சனவரி 21] [திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்]

போகிறார்கள் என்பதைப்பற்றி எனக்குப் புரியவில்லை. ஏனென்றால் கிட்டத் தட்ட கிணற்றிலே மோட்டார் போட்டு ரூபாய் இரண்டாயிரம், இரண்டாயிரத்து ஐதூறு வரையில் செலவு செய்கிறார்கள். அந்த மோட்டாரை வாங்கி வைத்தபின் அதற்கு வேண்டிய வேலைகளை மின்சார இலாக்கா செய்து முடித்தும், அதற்குரிய இணைப்பு மட்டும் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கின்றது துரதிருஷ்டவசமாக. இவைகளையெல்லாம் பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த உரையிலே நீர்ப்பாசனத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் எல்லாம் முடிந்துவிட்டன என்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள். இருக்கலாம். ஆனால் சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்கு நிறைய தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சிறிய நீர்ப்பாசனம்பற்றி, எங்கள் பகுதி பற்றி ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கீழ் பவானி வாய்க்காலில் கசிவு நீரை, சிறிய அணை கட்டி, பாசனத்திற்கு விட்டிருக்கின்றார்கள். அம்மாதிரியாக கீழ் பவானி கசிவு நீரைக் கொண்டு பெரிய பாசனத்திற்கு எந்தத் தொல்லையும் இன்றி, எத்தனை ஏக்கர் பாசனம் செய்யலாம், எந்தெந்த இடத்திலே அதிகச் செலவு இல்லாமல், பாசன வசதி செய்து கொடுக்கலாம் என்பது பற்றியும் ஆராய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன். இதைச் சொல்லும்போது ஒன்று சொல்கின்றேன். கீழ் பவானி பகுதியைப் பொறுத்த வரையிலும், இன்னும் செய்யப்பட வேண்டிய பணிகள் நிறைய இருக்கின்றன. கீழ் பவானித் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு கிட்டத்தட்ட 15 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிறது. ஆனால் ஒரு சில பகுதிகள்தான் அந்தக் கசிவு நீரால் பாசனம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்தப் பயிர் சாகுபடி செய்வதைப் பார்வையிடுவதற்கு அலிமாயிஷ் தாசில்தார் ஒருவரை நியமனம் செய்திருக்கின்றார்கள். கசிவு நீர்ப் பாசனம் செய்பவர்கள் ஒரு சிலர் ஒரு வருஷத்திலே அதைச் செய்வதில்லை. கீழ் பவானி வாய்க்கால் ஏற்பட்ட காலத்திலிருந்தே சில பகுதிகளிலே சிலர் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் வரும் அதிகாரிகள் ஒரே விதமான மனோபாவத்தில் இல்லாவிட்டாலும்கூட, பத்து ஆண்டுக் காலத்திற்குப் பின் அபராதத் தீர்வை விதித்துவிடுகின்றார்கள். இதிலே நான் இங்கே குறிப்பிடுவது, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு அந்தத் தண்ணீரைப் பாய்ச்சிப் பாசனம் செய்திருந்தால், அவர்களுக்கு தண்டத்தீர்வை, அபராத தீர்வை விதிக்காத அளவுக்கு ஒரு உத்தரவைப் போட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன். 15 ஆண்டுகள், 20 ஆண்டுகள் இதிலே பாசனம் செய்ததாக அங்குள்ள கிராமக் கர்ணங்கள் எழுதி வைத்துவிடுகின்றார்கள். இந்த ஆண்டுக்கு மட்டும் அபராதத் தீர்வை விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி இருப்பது முறையானது அல்ல என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

[திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேல்பு கவுண்டர்] [1974 சனவரி 21]

(பிற்பகல் 6-30)

அதோடு கூட, இந்த ஊராட்சி வளர்ச்சி நிர்வாக அறிக்கையிலே இன்னொன்றைக் கூட குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், அதாவது வேளாண்மையைப்பற்றி, பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் ஏற்பட்டு ஏறத்தாழ 15 ஆண்டுக் காலம் ஆகியும், வேளாண்மையைப் பொறுத்த வரையிலே, பெரும்பாலான பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலுள்ள அதிகாரிகள் இன்னும் பரிசோதனை நிலையிலேயே இருக்கிறார்கள்; அவர்கள் வேளாண்மை செய்கிற மக்களிடத்தில் எந்த அளவிற்கு நம்பிக்கை பெறுவார்கள் என்பது சந்தேகத்திற்குரிய விஷயம்; அவர்கள் இந்த வேளாண்மை செய்கிறவர்களிடத்தில் நம்பிக்கையை இழந்து விடுவார்கள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் இந்த அரசு யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று தான் நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். என்னைப் பொறுத்த வரையில், நான் குறிப்பிடுவதெல்லாம் வேளாண்மைக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டும். வேளாண்மை சம்பந்தமான காரியங்கள் அனைத்தும் குறித்த காலத்திலே செய்யப்பட வேண்டும். ஊராட்சி மன்றங்களைப் பொறுத்த வரையிலே, ஊராட்சி மன்றங்களின் நிதி நிலை கிராம வளர்ச்சிக்கு ஏற்புடையதாக இருக்க வேண்டும். குடி நீர்த் திட்டங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது எங்கள் பகுதியிலே உள்ள ஒரு காரியத்தைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பவானி ஆற்றிலேயிருந்து சென்னிமலை வரைக்கும் குடி நீர்த் திட்டம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பகுதியிலுள்ள எல்லா பஞ்சாயத்துகளுக்கும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்துக்கும் 1 லட்சம், 2 லட்சம் ரூபாய் கடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பஞ்சாயத்துகளிடமிருந்து தண்ணீர் வழங்குவதற்கு பராமரிப்புச் செலவு என்று ஆறு ஆயிரம், ஏழு ஆயிரம் ரூபாய் ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்திலிருந்தும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் வசூலிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அந்தப் பகுதியிலுள்ள தண்ணீர் பெற்றுக்கொள்கிற பஞ்சாயத்துக்களைப் பார்க்கும்போது, அவைகள் இந்தப் பராமரிப்புச் செலவைக் கூட வழங்க முடியாத நிலைமையிலே அவைகளின் நிதி நிலைமை இருக்கின்றது. இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது, இந்தப் பஞ்சாயத்துக்கள் இந்த பராமரிப்புச் செலவைக் கட்டப்போகின்றனவா, அல்லது அவைகள் பெற்ற கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தப் போகின்றனவா, அல்லது கிராமப் பகுதிகளில் அத்தியாவசியப் பணிகளைச் செய்யப் போகிறார்களா என்று ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். ஏனென்றால் இந்தத் தண்ணீர் வழங்கும் திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு, அவைகள் எந்தப் பணிகளையும் செய்வதில்லை. அவைகள் பேரில் தவறு இல்லை. அவைகளிடத்தில் போதிய நிதி வசதி கிடையாது. இதையெல்லாம் நன்கு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த ஊராட்சி வளர்ச்சி நிர்வாக அறிக்கையைப் பொறுத்த வரையிலே, அதிலேயுள்ள குறைபாடுகளைக் களைவதற்கு சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்

1974 சனவரி 21] [திரு. எஸ். சி. செங்கோட்டு வேலப்ப கவுண்டர்]

சரவர்கள் உடனடியாக முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த அறிக்கையை அவர்கள் மிகவும் ஆழ்ந்து பரிசீலித்துப் தயாரித்திருக்கிறார்கள். இந்த அறிக்கையிலே உள்ளபடி ஒரு சில காரியங்களை உடனடியாகச் செம்மைப்படுத்தினால், நிச்சயமாக கிராம வளர்ச்சிக்கான நல்ல காரியங்களை இந்த ஊராட்சி மன்றங்கள் செய்ய முடியும். எல்லா அறிக்கைகளையும் மாதிரி இதை விட்டுவிடக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் கிராமப் பகுதியிலே சுகாதாரம், போக்குவரத்து வசதி, குடி நீர் வசதி மற்றும் இதர காரியங்களைச் செய்வதற்குரிய வழிவகைகளை நிர்வாக அறிக்கையிலே மிகவும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கூடிய வரை அடுத்த 1974-75 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்திலே அமுல் செய்வதற்குரிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கூடுமான வரை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிற 15 ஆயிரம் ஜனத்தொகை, 40 ஆயிரம் வருமானம் இருக்கும்போது, நிச்சயமாக எல்லாப் பஞ்சாயத்துகளுமே நல்ல முறையிலே இயங்க ஏதுவாக இருக்கும். நகரப் பஞ்சாயத்துக்களை கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களாக மாற்ற முடியும். அப்படி மாற்றும்போது சில சிக்கல்கள் வரலாம். பணியாளர்களை என்ன செய்வது என்ற பிரச்சினை வரலாம். கிராம வளர்ச்சி பெரிதேயொழிய, ஒன்றிரண்டு நபர்கள் பெரிதல்ல என்ற நிலையை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்த சந்தர்ப்பம் அளித்த தற்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் நாளை பிற்பகல் 4 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் 6-35)

3. அவை முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A Statutory Rules and Orders.

41. Notification issued with G.O. Ms. No. 1921, Agriculture, dated the 27th August 1973 relating to nomination of members by Government under section 8 (5) of the Tamil Nadu Agricultural Produce Market Act to the Thanjavur Market Committee. [Laid on the table of the House under section 29 (4) of the Tamil Nadu Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Tamil Nadu Act 23 of 1959).]